

N.P. WETTERLUND

De sju Domstolarna

m.fl. uppsatser

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté

2022

De sju Domstolarna utgavs första gången 1913. För samtliga texter är denna digitalisering och språkliga modernisering baserad på andra upplagan från 1994.

Bibelcitaten är i huvudsak hämtade från Folkbibeln 2015, men några få är från Folkbibeln 98 och BIBEL 2000.

Wetterlund använde professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2022-11-23

INNEHÅLL

I. De sju Domstolarna

1. Den för-kristliga domstolen	3
A. Det naturliga samvetets domstol	3
B. Straffdomstolen	3
2. Den för-pingstliga lärjungaskolans domstol	4
A. Det väckta samvetets domstol	4
B. Straffdomstolen	4
3. Den efter-pingstliga lärjungaskolans domstol	5
A. Det pånyttfödda samvetets domstol	5
B. Den ”förnyade grundskolans” domstol	6
C. Straffdomstolen	8
a. Omplanteringen	8
b. Blomningen	9
c. Frukten	9
4. De tio jungfrurnas och tjänarnas domstol	12
Jungfrurna	13
Tjänarna	17
5. Folkens domstol på ”Herrens hämnadag”	21
6. Dödsrikets domstol	21
A. De troendes domstol	21
B. De icke-troendes domstol	24
7. Härlighetens tron vid den yttersta domen	25
8. Sammanfattning	29
Domstolar	29
Ankomster	30
Uppståndelser	31
Dagar	32

II. Den kyrkliga rörelsen	35
III. Vårt folk	41
IV. Försoning och helgelse	43
V. Förstabudsmässig tro	45
VI. Manlig kristendom	46
VII. Bara som en sekund	47
VIII. Operation	49
IX. Lid!	50
X. Vårt ve	51
XI. Så nära	52

Sidhänvisningar i ”De sju Domstolarna m.fl. uppsatser” är till sidor i bokutgåvan av ”Andens Lag”. Motsvarande sidor i digitala pdf-filerna av ”Andens Lag” listas på sid 53–55.

Förord

till andra upplagan 1994

”Det är för er fostran som ni får utstå lidande” (Hebr 12:7).

Det går en skiljelinje genom frälsningshistorien. På ena sidan står de som lägger frälsningen utanför Guds bud. Deras hjärtan är stängda för sanningen, och de vill inte veta av evangeliets saliggörande kraft, än mindre lida för det.

På andra sidan står de som tar fasta på Jesu ord till rådsherren Nikodemus: ”Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike” (Joh 3:3). Världsanden måste besegras, och ersättas med den inre ”arkläggning” av Guds bud som blev möjlig genom Kristi försoningsdöd på korset. Slaget står i hjärtat. Vapnet är Pingstanden. Utan den ingen död från världen. Utan den inget evigt paradisliv. N.P. Wetterlund kallar de förstnämnda för skökokristna, och de sistnämnda för bruden eller ”byssusmänniskan” ett uttryck som lånats från professor Otto Myhrberg, vars tolkning av Uppenbarelseboken ligger till grund för ”Andens Lag”

Gränsen mellan skökan och bruden går genom alla kyrkor och samfund. Byssusmänniskan är inte alltid där vi förväntar oss finna henne. Liksom den laglärde rådsherren Nikodemus har även i dag många ”skriftlärdar” häpnadsväckande svårt för att omfatta Guds rikes hemlighet. Till det fordras fattigdom i anden, och kanske även i världen, och, inte minst, den enfald som är barnets.

Inte desto mindre är kyrkohistorien full av lysande undantag från denna tröghet, och bland dem har N.P. Wetterlund en given plats.

Hans ”Andens Lag” utkom 1910–1912. ”Guds Vredes Skålar” och ”De sju Domstolarna” gavs ut 1913. Samma år utkom även småskrifterna ”Guds tempel och hedningarnas förgård” och ”Svar till domprosten Bring”. Vi hoppas att varje exemplar genom Herrens ledning ska nå ett hungrande hjärta och bli andlig mat till uppbyggelse och övervinnarskap i dessa svåra tider. Varje dag får vi nya bevis för att Guds vredesskålar verkar världsfrälsningen med stegrande kraft.

Vi tror inte att N.P. Wetterlund är den ende som kan visa oss vägen till Kristus. Självt kallade han sig ”en av 144 000 källor” Hans mäktiga och djupa förkunnelse är dock av apostoliska mått. Hans kompromisslösa vilja att vinna samklang mellan lära och liv har få motsvarigheter.

Man kan vid första anblicken tycka att Wetterlund är svårtillgänglig. Detsamma har sagts om Paulus. Wetterlund bedyrade att han inte kunde skriva på något annat sätt. Varför ska han då läsas på ett annat sätt? Vi har inte moderniserat hans särpräglade språk. Förutom gammelstavningen har grundtexten lämnats orörd. Liksom Bibeln, och all annan sant kristen litteratur, bör dock Wetterlunds skrifter studeras under bön i Kristi ande. Om så inte sker, hjälper inga förenklingar i världen.

Uppsatsen ”De sju Domstolarna” är en pärla bland Wetterlunds

mindre skrifter. Med sedvanlig skärpa inplanterar han i våra sinnen att det inte finns några genvägar till frälsning. Världsanden måste *lidas* ut, och innan så skett får vi finna oss i att upprepade gånger ställas inför fostrans domstol, till allt hårdare straffdomar. Denna ”Guds grymhet” är det yttersta beviset för Hans gränslösa kärlek. Så länge det finns en strimma hopp vägrar han att släppa oss. Samtidigt lär oss Bibeln att vi kan göra oss ofräsbara. Gud, förbarma dig över oss!

Denna undervisning står i hjärt kontrast till många frälsningsrörelser i Wetterlunds samtid – och vår egen. Deras lära om pånyttfödelsen stannar vid den första omvändelsen i stället för att gå på djupet och undervisa om det omskurna och pånyttfödda hjärtat: Den fullbordade omvändelsen där den *dagliga* omvändelsen och andeuppfyllelsen är en livsnödvändighet för att bli en övervinnare i Kristus. I dessa rörelser är lidandet ofta inte ett uttryck för Guds nåd, utan ett bevis på svag tro. Detta trots att övermänskliga lidanden tillhörde vardagen för David, Job, Paulus och andra andliga jättar.

I en förklaring till Jesu liknelse om de tio brudtärnorna (Matt 25:1–13) sätter Wetterlund likhetstecken mellan de fem, som var oförståndiga att inte ta med sig extra olja, och större delen av alla troende, oavsett kyrkotillhörighet, i vårt land: ”Deras lampor brinner och slocknar, brinner och slocknar. Inget förråd, ingen oljekälla, ingen stadigt inneboende segerande. Inget stånd på kristallhavet, utan paddkryperi i det synligas och förgängligas sumphav. Arma människor!” Allvarsord!

Sedan Wetterlunds tid har det andliga förfallet i Sverige knappast minskat, och hans ord inbjuder till självvrannsakan: Har vi själva tillräckligt med olja för att möta Konungen?

I de tider som nu väntar världens kristenhet duger inga halvmesyrrer. Bara de, som helt överlåter sig och som förses med apostolisk övervinnar-ande från ovan, kan ta upp kampen med de satanska andemakter från nedan som nu härjar allt vildare på världsarenan.

I.

De sju domstolarna

De är dessa: Den för-kristliga domstolen, den för-pingstliga lärjungaskolans domstol, den efter-pingstliga lärjungaskolans domstol, de tio jungfrurnas och tjänarnas domstol, folkens domstol på "Herrens hämndedag", dödsrikets domstol, samt härlighetens tron vid den yttersta domen.

1.

Den för-kristliga domstolen

Den är av två slag, nämligen:

A.

Det naturliga samvetets domstol

Den är innerst den i hjärtat skrivna lagens domstol (Rom 2:15–16), och därmed allra innerst Guds domstol.

Job lät döma sig inför samvetets domstol, så att han av Herren fick detta härliga betyg: *"På jorden finns ingen som är så from och rättsinnig, ingen som så fruktar Gud och undviker det onda"* (Job 1:8).

Kristus använder inte ordet samvete, men han talar om *"ljuset inom dig"*. Och på detta inre ljus lägger han den största vikt (Matt 6:22–23).

En fruktansvärd skada har det laglösa evangeliet åstadkommit. Det innehåller inte "Andens lag" och kan sålunda inte anknyta sig till den i hjärtat skrivna andelagen,* utan dödar denna lag och söver samvetet. Miljoner människor i vårt land har det budlösa evangeliet förlett och fördärvat under århundraden. Där ligger en förfärande sanning i den starke ängels ord: *"alla folk blev förledda genom din häxkonst"* (Upp 18:23–24) †

B.

Straffdomstolen

Inför den ställs folken (och den enskilde), då de inte låter döma sig inför det naturliga samvetets domstol. Och det sker ofta genom förfärande strafflidanden såsom krig, pest och hungersnöd m.m. Det är *"Herrens hämndedagar"* (Jes 63:4).

Om denna domstol talas ofta i skriften, särskilt i det gamla testamente. Och det talet bör i *"Andens och kraftens bevisning"* ljunga väldigt på predikstolarna inför vårt hedniska folk, ty det rusar mot en *"Herrens hämndedag"* Större delen av det dansar häxdansen med djävulen vid avgrundens rand och drar dagligen tusental med sig i yran.

* Om två lagar i Rom 7 se sid. 229 f. i min bok "Andens Lag".

† Om skökodörets förledande häxkonst se sid. 999 f.

Bäst vore, om två tredjedelar av det gängse evangeliet tystnade. Ty minst så mycket av det är bara ett budlöst smet-, smink- och sliskevangelium, ett jordkrypande och folkfördärvande paddevangelium. ”*Det stora Babylon, som gav alla folk att dricka av sin otukts vredesvin*” (Upp 14:8; 18:3).^{*} Därav den stora och hemska folkyran.

2.

Den för-pingstliga lärjungaskolans domstol †

Inför den ställs alla Jesu lärjungar under ”utfödelsetiden” då de får genomgå ”skräckveckan” och ”snurra i sållet”. Där vänder Gud ”sin hand mot de små” och ”fären måste gå genom eld” (Sak 13:7–9). Även denna domstol är av två slag, nämligen:

A.

Det väckta samvetets domstol

Inför den uppfordras lärjungen att i liv omsätta eller subjektivera den givna ”rotanden” till sinnesändringens frukter, vid vite av att trädet hugges bort.

Ty först och sist och framför allt uppfordras han att ifrån början sätta den rätta frälsningskursen. Ej kurs på en budlös Kristus som inte finns till, men som är den vanlige Kristus i vår tid, utan kurs på *tubuds*-Kristus som är den ende Kristus som i tid och evighet finns. Alltså frälsningskurs på **pingst-Kristus** som är ”de tu buden” i personlig gestalt, och som *förbundsmässigt* lägger dessa bud i hjärtat och skriver dem i sinnena, vilket just ”är”, är det nya förbundet (Hebr 10:16–17).[‡]

Den lärjunge som inte låter samvetet döma sig till att hålla denna kurs, han kommer förr eller senare att höra till de ”två tredjedelar” vilka flyter bort såsom slagg. Till den ”tredjedel” som är guld, kommer han aldrig att höra (Sak 13:8–9).

B.

Straffdomstolen

Inför den ställs lärjungen genom särskilda domsingripanden, då han inte dömer sig själv inför det väckta samvetets domstol.

Dessa domar kan bli fruktansvärda och stundom sträcka sig över årtal, då lärjungen inte låter föra sig fram till *helfödelse*, utan stannar vid att vara ”fjärdedelsfödd”, ”halvfödd” eller på sin höjd ”trefjärdedelsfödd”, vilka ”bråkdelsfödelser” är de vanliga ”födelserna”

^{*} Om den andre ängelns predikan se sid. 1080–1091

[†] Om den för-pingstliga lärjungaskolan och dess domstol, se kap. 7 med sid. 459 f. i ”Andens Lag”.

[‡] Om rätt frälsningskurs och bud lagda i hjärtat se sid. 516 f. och 285 f.

i vår tid, även bland dem som anses vara ”de bättre” eller ”de bästa” *.

I hela den för-pingstliga lärjungaskolan genomlever människan den domedag som beskrivs så: *”Men vem kan uthärda den dag då han kommer, och vem kan bestå när han visar sig? Han är som guldsmedens eld och som tvättarnas såpa. Han ska sätta sig likt den som smälter och renar silver. Han ska rena Levi söner, luttra dem som guld och silver så att de kan bära fram offergåvor åt Herren i rättfärdighet”*.

(Mal 3:2–3)

Förfärande allvar! Men vart har det tagit vägen? Sällsynt är denna domens, eldens och såpans **Människoson** i predikningar och böcker. Men så är det också som det är: en odömd, oluttrad och otvättad lärjungahop.

Denna Jesu ”tillkommelses dag” fick de första lärjungarna genomleva vid mästarens sida i omkring 3½ år. Och de blev sannerligen dömda, luttrade och tvättade. Det var *deras* för-pingstliga lärjungaskola.

Men vart har nu den för-pingstliga skolan tagit vägen? Den finns inte till för de flesta troende. Med några ljuvliga kallelsekänslor är man straxt inne i ”pingst”. † Och den ”pingsten” nöjer man sig med genom ”saliga känslor” och andlig underhållning. Men fullfödelsen, nyskapelsen, lagläggningen och lagskrivningen saknas, och därmed saknas ”offergåvorna” i övervinnande livsrättfärdighet (Hebr 11:4). Ja, det känner ni också själva i era ”vardagsstunder” där segerlivet saknas.

3.

Den efter-pingstliga lärjungaskolans domstol

Den är av tre slag, nämligen:

A.

Det pånyttfödda samvetets domstol

Inför denna domstol står den pånyttfödda människan dagligen. Ja, sekundligen. Ty hon äger pingstsamvetet i vilket ”Andens lag”, som är all Guds lag och som gjorde Paulus fri från ”syndens och dödens lag”, är lagd och skriven (Rom 8:2).

I kraft av detta samvete, som är *”samvetet i den helige Ande”*, kan människan *”döma sig själv”* (Rom 9:1; 1 Kor 11:31). Och denna självdom eller självkritik träder fram i ”arbetet med fruktan och bävan” på daglig nyfrälsning i de dagliga och stigande frestelserna, eller i ”all iver” med de sju heliga tros-tingen, så att hon *”aldrig någonsin faller”* (Fil 2:12–13; 2 Petr 1:3–11).‡

Glöm aldrig, ni Herrens heliga, att varje er ”nådedag” även är en domedag, då ni inför samvetets domstol uppfordras att döma er själva.

* Om ”bråkdelsfödelser” se sid. 442–443, 574

† Om konstlad ”pingstfödelse” se sid. 511 f.

‡ Om arbetet på ”daglig nyfrälsning” se sid. 626 och sid. 227 f.

Uteblir denna självdom, då ställs ni inför straffdomstolen, varom vi strax ska tala.

B.

Den ”förnyade grundskolans” domstol *

Inför denna domstol rensas den gren som bär frukt, så att den bär mer frukt (Joh 15:2).

Här är alltså inte fråga om en gren (en människa) som står i fara att ”tas bort” på grund av utebliven frukt (v. 2), utan om en gren *som bär frukt*.

Denna rensning innebär alltså *i huvudsak* inte ett strafflidande för egna synder, fastän sådana alltid i någon grad finns även hos den fruktrikaste människa och rensningen till en del även åsyftar dem, utan detta rensningslidande har sin grund i människonaturens nedärvda svaghet, tröghet och förfall. Det är ett lidande som åsyftar att till större djup, vidd och höjd återställa det naturliga, oförlorbara och förkrympta människoväsendet, så att det kan inrymma och rätt bruka ett större mått av pingstanden från höjden.

Detta lidande har olika grader allt efter behov, och det kan stundom bli fruktansvärt särskilt hos starkare naturer såsom en Job och en Paulus. Det kan bli övernaturliga, övermänskliga kval. Ja, just vad Paulus kallar ”*överbåtan svårt och utöver vår förmåga*” (2 Kor 1:8–9). Märk det förfärande uttrycket: ”utöver vår förmåga.”

Varför plågar då Gud en människa utöver förmågan? Naturligtvis för att tvinga henne att utbyta den gamla, numera otillräckliga förmågan i tron, mot en ny förmåga som räcker till för att bära mera frukt än förut. Han måste stundom med förfärande våld och hetaste eld köra ut henne ur den gamla tron för att få in henne i en ny tro. Så envist och hårdnackat är det förfallna människoväsendet till och med hos en Paulus. Ja, han måste föras så djupt ned att han ”misströstade”, för att ”inte förtrösta på sig själv utan på Gud” (2 Kor 1:8–9).

I detta lidandes djup rasar ej sällan en människa som ett vilddjur till och med emot Gud, så att hon som Job förbannar sin födelsedag. Sådan synd tillräknar ej Gud, så länge den inte slår rot i människans vilja och blir en förblivande beståndsdel hos denna. Men om så sker tillhör människan dem som ”drar sig undan och går förlorade” (Hebr 10:39). Akta er alltså, ni heliga, för förargelsens vådeld, som övergår i den eld som ska ”förtära motståndaren” (Hebr 12:28–29).

Rensningslidandet i det förfärande djup som vi nu påvisat, är mera sällsynt. Men det framträder även i lindrigare och mycket vanliga gestalter. Hit hör vad Petrus kallar ”*bedrövelse under olika prövningar*” som ”de utvalda och utspridda främlingarna” får genomgå. Och det sker för att frambringa deras ”*tros äkthet, som är långt mer värd än guld, som är förgängligt*” (1 Petr 1:1, 6–7).

* Om den förnyade grundskolan se sid. 499

Dessa ”olika prövningar” framställer Petrus inte som strafflidanden. Det ser vi därav, att han bjuder främlingarna att glädja sig i dem: *”Var därför glada, även om ni nu en liten tid måste utstå olika prövningar”*. Men under ett strafflidande kan ingen glädjas. *”För stunden tycks ingen tuktan vara till glädje utan till sorg”* (Hebr 12:11). Därom straxt mer.

Märk alltså, ni utvalda och utspridda främlingar, vad era ”olika prövningar” åsyftar. De är *olika* eldar, som vill *allsidigt* återställa, restaurera, reparera, renovera och rena ert dyrbara människoväsen, så att detta väsen blir det guldkärl som kan rymma det oförgängliga guldets, vilket är *”Andens lag”* eller den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubudsanden.*

Bli alltså inte bestört, då det fräser i och omkring dig inte bara av *ett* slags eld, utan av ”olika” eller *alla* slag av eld. Varje slag har sin särskilda uppgift. Det angriper en viss sida i ditt väsen som bara en viss eld kommer åt. Alla dina slag av eldar är lika många slag av arbetare på ditt väsens rening och restauration. Ska du inte då vara glad!

Jo, var glad åt din mångfaldiga eld, ty den arbetar fram den mångsidiga ”prövning”, som blir dig *”till lov, pris och ära när Jesus Kristus uppenbarar sig”* (1 Petr 1:7). Där ska du finna spåret av varje din eld i gestalten av evigt gnistrande ädelstenar och evigt skinande guld.

Ja, se till att du är glad i din eld. Ty kommer du *under* lidandet, då ruinerar det dig. Men håller du lidandet *under dig*, då restaurerar det dig. Och just genom glädjen håller man lidandet *under sig*. Därav Petrus förmaning: *”Var därför glada, även om ni nu en liten tid måste utstå olika prövningar”* (v. 6).

Grip alltså glädjetaget i bedrövelsen och håll den stadigt i glädje. Då föder den i dig ”en övermåttan viktig härlighet”!

Säll den vars väg är full av eld, av glädje i eld och eld i glädje, ty han bestiga skall en gång de gyllne sfärers sälla höjd! †

Till dessa ”olika prövningar” hör också vad Paulus kallar ”den onda dagen” (Ef 6:13). Då angrips människan av andevärldens *”furstar, makter, världshärskarna här i mörkret och ondskans andemakter i himlarymderna”* (v. 12).

Då blir själva luften omkring dig besatt och allting blir besatt, och rymdens ”makter och världshärskare” hotar att göra dig besatt.

Vilket demoniskt tryckande kvalm i varje vinkel och vrå inom dig och utom dig! Vilken förfärande hetta! Dödens brinnande furste träder människan in på livet, någon gång i synlig gestalt, och tycks lägga i aska varje smula av tro och hopp. Hans evigt förhårdade trots- och vemodsväsen tänder förargelsens frestande glöd i människoanden.

* Om upprättelsen och försoningen se sid. 470–476 resp. 334–344

† Akta er, ni Herrens heliga, för den ”lidandesfria kristendomen”. Det har nu gått så långt att man på vissa ställen rent av predikar att ”Guds barn skall inte ha lidande”. Så litet känner man kristendomen. Ja, det finns ”Guds barn” i tiotusental i vårt land, vilka inte har ens en aning om vad kristendom är.

Djup andlig fattigdom. Ingen hjälpande hand på vår jord! Här står "ensam-kampen". Ja, som det verkar, ingen hjälpande hand från höjden. "Min Gud, min Gud, varför har du övergett mig?" (Matt 27:46) Dödslikheten på korset med Herren!

Här prövas vapenrustningen. Men det är som om den försvunnit. Därav uppmaningen av Paulus: Ta på er den! (Ef 6:11). Ty den ljuva känslan och tryggheten av den är borta. Därför måste den tas på nytt, iklädas och bäras i dödslikhetens torrhet och svaghet med Herren (2 Kor 13:4). — Kropps- och själskrafterna bryts ned. Tungan är förtorkad och stel. Knappast de nödiga orden kan formas. Med nöd kan den jordiska kallelsen skötas (Ef 6:13).

Men vilken uppståndelsedag efter en sådan dödsdag! Bortbränt slag, renat kärl, restaurerat väsen, "sju pund" lättare i anden än förut.

Då "den onda dagen" antar en djupare dödslikhet med Herren, kan människan inte glädjas, lika litet som *han* kunde det på korset.

"Den onda dagen" kommer ibland med övermänskliga kval, som alltså går "utöver vår förmåga". Då hör den till det Jobs- och Paulilidande, varom vi förut talat. Också är den i regel en väsentlig beståndsdel i detta lidande. Men i sin vanliga gestalt hör den till de "olika prövningar", varom vi sist talat.

Vid allt det rensningslidande som vi nu antytt ska du komma ihåg, att där alltid är en sida i det som gäller din synd och skuld. Och ofta är denna synd och skuld så talrik och så stor hos den utvalde främlingen, att hans rensningslidande i en väsentlig grad även är ett *strafflidande*, som då står nära det lidande till vilket vi nu övergår.

C.

Straffdomstolen

Inför den ställs människan då hon inte "dömer sig själv" inför det pånyttfödda samvetets domstol, och inte låter döma sig inför den "förnyade grundskolans", rensningslidandenas domstol. Hon blir då "dömd av Gud" (1 Kor 11:31–32). — Straffdomstolen är fostrans domstol. Och beträffande fostran heter det så: "*För stunden tycks ingen tuktan vara till glädje utan till sorg, men för dem som fostrats genom tuktan ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt*". (Hebr 12:11)

Märk här tre saker: omplantering, blomning och frukt.

a.

Omplanteringen

Det säjs att "tuktan ger frukt". Och det vill givetvis säja att den fostrade människan bär frukt.

Människan är trädet. Hon har genom synd och skuld antingen delvis eller helt och hållet förlorat fästet i pingstnåden och slagit rot i förbjuden mark. Nu ställs hon inför fostrans straffdomstol. Djupt ingripande,

skakande och krossande domar bryter ut. Ett stormväder – ja, ofta upprepade sådana far fram. Trädet rycks upp. Människan blir förskräckt. I ångest och ånger ropar hon: ”min synd, min synd. Ja, detta har jag för min synd!” Nu omplanteras trädet i den goda jorden.

Under detta rotryckningslidande kan människan inte glädjas. Och vilket barn kan det, så länge tuktan är igång! ”Tuktan tycks för stunden vara inte till glädje utan till sorg.”

b.

Blomningen

Varje träd blommar, innan det bär frukt. Så också det omplanterade människoträdet. Dess blomning består i den glädje som alltid efterträder lidandessorgen, hos den människa som tagit fostran rätt. Denna blomning kallas i texten för ”frid”, det stilla, sälla och glada lugnet efter stormen.

Men nu stannar många fostrade människor i blomningen. De slår sig ned i friden och glädjen, såsom om dessa saker vore allt och gör dessa till bara *känsloraker*. De njuter och frossar i den ljuvliga känslan, och när så den försvinner, såsom den snart nog gör, då går livet i den gamla fåran. Trädet mister åter sitt fäste och slår rot i förbjuden mark. — Ack, många fostrade barn kommer aldrig längre än till ”blomningen”!

c.

Frukten

Alla blommor på ett träd har en gemensam ”vilja och strävan”. De vill frukt och strävar för frukt. Så också friden – den vill sätta frukt. Det är ”fridens frukt” i vår text.

Och fridens frukt är rättfärdighet, står där. Det är pingstens livsrättfärdighet som är ”den eviga tubudsrättfärdigheten”, innehållande allt evigt gott i hjärta och liv.

Denna tusensidiga livsrättfärdighet var målet för guldsmedens eld och tvättarens såpa i den för-pingstliga skolan. (Mal 3:2–3)

Och målet vanns. Men då människan förlorade fästet i pingst-Kristus, då försvann de dagliga, ja, sekundliga ”offergåvorna i rättfärdighet”. Dock – elden och såpan återkom, och tuktan bar frukt, fridens frukt, som är rättfärdighet.

Vi har nu vidrört saker av allra högsta betydelse och vikt, nämligen blomning och frukt. Vi tillägga här några ord om dem.

Vad var felet hos den människa, som blev ställd inför fostrans straffdomstol? Felet var det, att ”hon inte dömde sig själv”. Det kan uttryckas så: *Felet var det, att hon stannade i nyfödelsens blomning och inte bar nyfödelsens frukt*. Det liv som ges i nyfödelsen är i sin början endast blomning. Får det inte sätta frukt i ett dagligt rättfärdighetsliv i handel och vandel, så förloras det.

Tag en annan bild. Ett äktenskap har sin blomning och sin frukt. Bröllopsdagarna är blomningen, och det därpå kommande vardagslivet

med sina många och heliga plikter i den jordiska kallelsen är frukten. Stannar man nu i blomningen så att man vill ha ”bröllopsdagar” jämt, och försummar det krävande pliktlivet, då är äktenskapet väsentligen förlorat. Och så går många äktenskap förlorade. Felet är att man stannar i kärlekens blomning, och inte låter kärleken sätta frukt i ett rent, heligt och rättfärdigt liv.

Alldeles så förhåller det sig på det andliga området. Där har vi ”äktenskapet” mellan människan och Gud. Och det har sina ”bröllopsdagar”. De är den eviga kärlekens blomning. Därpå kommer det heliga och rättfärdiga vardagslivet. Det är den himmelska kärlekens frukt.

Men nu visar det sig att även här går många ”äktenskap” förlorade. Människorna är alldeles storm-galna efter att bara ha ”bröllopsdagar”. Och så kommer de aldrig längre än till blomningen. Bara så länge de har fullt upp med ljuvliga känslor, så är de — ”brudar”. Men då det gäller att i det andliga vardagslivet bära daglig rättfärdighetsfrukt, då är de — skökor. Ja, då kastar de sig rakt i famnen på lejonbjörnleoparden, kattbjörnen, denna världens ande (Upp 13:1–2).

Ja, detta är felet hos de människor som ställs inför fostrans straffdomstol. De har stannat i det andliga livets blomning och inte burit frukt. Och nu inträffar det förskräckliga, att många tuktrade och återställda människor gör om samma fel. Efter tuktan utgjuts på nytt i deras hjärtan den eviga kärleken, som är ”fyr-sidig all-kärlek till Gud och tusenfaldig hel-kärlek till nästan”.* Men nu stannar de återigen i kärlekens blomning. Och så ställs de återigen inför fostrans straffdomstol. Men nu blir guldsmedens eld hetare och tvättarens såpa skarpare än förut.

Märk alltså, ni Herrens heliga, det fruktansvärt allvarliga förhållandet mellan blomning och frukt. Ni vet att det ges förnyade ”bröllopsdagar”, Taborsdagar, uppryckningsdagar, ja, ”silver-, guld- och diamantröllopsfester”. Och här är alltså samma fara: att stanna i blomningen och bli ställd inför fostrans domstol. — Glädjen, friden och fröjden blommar härligt, ja, hänryckande paradiskt på sådana dagar. Men glädjen måste sätta *glädjefrukten* som är kraftglädjen från höjden, vilken övervinner de många anstormande sorgerna i sorgedalen. Och friden måste sätta *fridsfrukten* som är kraftfriden från höjden, vilken övervinner den frätande ofriden på fridlös jord, och sätta *rättfärdighetsfrukten* som är krafträttfärdigheten från höjden, vilken övervinner den påträngande orättfärdigheten i orättfärdigheternas värld. Och fröjden måste sätta *fröjdefrukten* som är kraftfröjden från höjden, vilken övervinner ”den stora nöden”, varur alla de som står inför tronen har kommit (Upp 7:13–14).

Detta fruktansvärt allvarliga förhållande mellan blomning och frukt, som vi nu från några synpunkter påvisat, kan med en annan bild kort

* Om första- och andrabudskärleken (Matt 22:38–40) se sid. 40–42

uttryckas så: *Den andliga födelsens liv som är "pundet"* (Luk 19:11–26), *är inte min verkliga tillhörighet med detsamma som jag fick det – utan först då jag vunnit något med det. Och denna vinning är just det dagliga fruktlivet i de dagliga plikterna och i de dagliga frestelserna. I sanning en allvarlig sak och dock så förfuskad och bortglömd!*

Upprepade gånger kan en människa bli ställd inför fostrans straffdomstol. Och för varje gång blir straffdomen hårdare, såsom vi nyss antydde. Och det kan gå ända därhän att hon blir dömd till övermänskliga lidanden, sådana som går "utöver vår förmåga". Dessa lidanden kallas ofta i skriften för Guds "grymhet" (enligt gamla översättningar). Inte så som om Gud någonsin vore grym, utan det ordet "grymhet" är ett mänskligt talesätt för att uttrycka "övermåttan" svåra lidanden till kropp eller själ eller till båda på samma gång.

Guds "grymhet" ingår inte bara i de svårare strafflidanden, varom det nu är fråga – utan även i de svårare rensningslidanden, varom vi förut talat. Både Job, David, Paulus och många av Herrens heliga i alla tider har i rikt mått fått smaka Guds "grymhet".

Dessa lidanden, såsom strafflidanden, tillgriper Gud särskilt, då människan börjar att i uppsåtlig förhärdelse göra sig ofrälsbar. Då händer det till och med att Gud överlämnar henne åt Satan. Det var en sådan dom som en församlingsmedlem i Korint var nära att få undergå. Paulus hotade att "överlämna honom åt Satan till köttets fördärv, för att hans ande ska bli frälst på Herrens dag" (1 Kor 5:1–5).

Vi har nu talat om straffdomstolen eller fostrans domstol. Inför den får människan åter genomgå den förpingstliga lärjungaskolan, såsom "*straffskola*".* Och den kommer med olika stränghet och lidandesdjup allt efter behov, såsom vi sett.

Detta var nu en liten framställning över den efterpingstliga lärjungaskolans domstol. Den är, som vi sett, trefaldig, nämligen "det pånyttfödda samvetets domstol", "den förnyade grundskolans" eller det i huvudsak skuld- och straffria rensningslidandets domstol, samt "straffdomstolen"

Alltså står människan även i den efterpingstliga skolan, inte bara inför Människosonen-Frälsaren, som är mild och ödmjuk av hjärtat – utan också inför Människosonen-Domaren, som är lik guldsmedens eld och tvättarens såpa. "*Till en dom har jag kommit till denna värld*", säger han (Joh 9:39).

Dagligen, ja, sekundligen står ni Herrens heliga inte bara inför nåda-stolen, utan också inför *domstolen*. Förfärande allvar! Ja, varje er dag är även en *domedag*. Då denna sanning blir fullt insedd och fullt behjärtad, då blir ni fullt vakna, men också aldrig förr.

* Om straffskolan se sid. 498

Daglig nådastol och daglig domstol. Men vart har denna domstol tagit vägen! Den finns inte till i större delen av nutidens predikningar och böcker, och så finns den inte till hos större delen av de troende – till omätligt själafördärv.

Vi nalkas slutet av det 6:e världsriket, som är ”den stora skökans tid”. Och därmed nalkas vi slutet av solkvinnans örnvingesked.* Och vid detta slut kommer Herren för att kläda bruden i ”byssusdräkten, den glänsande och rena”. Det sker för att återge åt henne den apostoliska anden med apostoliska gåvor och kraftgärningar. Ty endast i denna rustning kan hon utkämpa segerkampen mot det antikristiska världsväldet, som nu börjar bryta in.

Men för att kunna motta och rätt bruka denne höga ande och dessa stora gåvor måste de heliga undergå skarpa rensningsdomar. Ja, här kommer Gud att använda ”våld” och het eld för att kunna driva ut dem ur örnvingetron som nu inte räcker till, och driva in dem i byssustron som räcker till. *Ty märk än en gång ni heliga både i statskyrkan och i småkyrkorna, att den tro som ni har och hittills haft, numera inte räcker till. Ja, märk det!*

Bered er alltså på domedagar med ”byssusdomar” som banar väg för byssus-anden. Den behövs nu snart, ty redan nu marscherar väldiga avgrundshärlar över den av skökan förtorkade Euftrat och in i vårt land.† Dessa antikristiska barbarer i människogestalt ser vi nu i hundratusental bland vårt folk. Och endast i ”byssusdräkten” kan och ska de bekämpas och det, om så behövs, under strömmar av de heligas blod.

4.

De tio jungfrurnas och tjänarnas domstol

Matt 25:1–30

Var står denna domstol? Den står vid dörren till bröllopssalen (Matt 25:10–12), eller: den står vid dörren till ”Herrens glädje” (v. 20–23). Vid denna dörr döms fem jungfrur och två tjänare till ingång, och fem jungfrur och en tjänare till bortgång.

När hålls denna dom? Vid brudgummens ankomst till bröllopet (v. 1, 10) eller vid Herrens återkomst till räkenskap med tjänarna (v. 19). Den hålls alltså vid Herrens andra ankomst. Och de, som döms, är ”jungfrurna och tjänarna” alltså ”Kristi församling” sådan den finns här på jorden vid hans ankomst till tusenårsriket.

De fem jungfrurna och de två tjänarna döms till ingång i bröllops-salen eller i deras ”Herres glädje”. Men hur kan de komma direkt ifrån jorden och in i denna höga, andelekamliga härlighet? Det sker genom deras förvandling och borttryckning ”på skyar” (1 Kor 15:51–52; 1 Tess 4:15–17). Och straxt före denna förvandling sker en förvandling med

* Om solkvinnans eller Guds församlings historiska skeden enligt profetian se sid. 1162–1186

† Om avgrundshärlarnas marsch över den förtorkade Euftrat se sid. 1040–1061.

vissa avlidna, som därvid uppstår (1 Kor 15:52). Och vilka de är som här uppstår, anger Paulus i dessa ord: "*de som har dött i Kristus ska uppstå först*" (1 Tess 4:16). * Och Johannes kallar denna uppståndelse för "*den första uppståndelsen*" (Upp 20:5). Och även han anger vilka de är, som då uppstår. De är martyrerna samt alla andra, vilka dött såsom icke tillbedjare av vilddjuret och dess bild och såsom icke mottagare av dess märke (Upp 20:4), d.v.s. dött såsom övervinnare av vilddjuret och dess bild och dess märke, vilka tre saker är allt slags ont.† Dessa två klasser, martyrerna och alla andra övervinnare, är just de om vilka Paulus säger att de "dött i Kristus". Och om alla dem säjs det: "*Salig och helig är den, som har del i den första uppståndelsen*". Men lika salig och helig är den, som har del i de levandes förvandling. Ty även han får ingå i bröllopssalen och i sin Herres glädje.

Vi framställa nu jungfrurna och tjänarna var för sig, alltså först:

Jungfrurna

De betecknar hela "den kristna församlingen" på jorden vid Herrens andra ankomst. Men av dessa jungfrur är det bara fem, som betecknar Kristi *sanna* församling.

Den sanna församlingen kallas i skriften för "bruden" (t.ex. Upp 19:7–8). Men här i liknelsen framställs hon inte såsom *brud*, utan såsom *brudtärnorna*. Bilden är tagen från det bruket på Kristi tid, att brudtärnorna mötte brudgummen med brinnande facklor och lampor då han kom till bröllopet.

Alltså kallas här Kristi församling inte bruden, utan brudtärnorna. Men vem är då bruden vid detta stora och härliga bröllop? Jo, det inser vi lätt, då vi vet att bröllopet är detsamma som tusenårsriket. Bruden utgörs här av "**alla folk**" som kommer och nedfaller inför folkens konung för att tillbe honom (Upp 15:3–4). Därmed faller, i stort sett, hela mänskligheten, *såsom bruden*, i brudgummens famn.

Här har vi världspingstens, världsnöfödelsens stora dag, som alla Adams barn innerst anat och inväntat. ‡

På denna dag framträder mänskligheten och med henne hela den jordiska skapelsen såsom pingstbrud. Här sker himmelens och jordens giftermål med varandra, och bröllopet står i "1 000 år".

Efter detta bröllop kallas bruden även "Lammets hustru", som är "det nya Jerusalem", staden av ädelstenar och guld. Över denna stad lyser "Guds härlighet" Och i detta gnistrande och strålande ädelstensljus vandra "**folken**". Här är folken, staden, och jorden bara olika sidor av samma sak, ty allt är andelekamligt och i vartannat. Allt är **världsbruden** i "evigheternas evigheter" (Upp 21:9–11, 23–24).

Men vad blir det nu av "jungfrurna" eller brudtärnorna, som ju också kallas bruden? Jo, så kallas de *före* tusenårsriket då de ju är bruden, den

* Pauli tal på dessa ställen om de troendes förvandling har sin tillämpning även vid den yttersta domen.

† Om vilddjurets bild och märke se sid. 958–998, 1097–1108

‡ Om denna dag och tusenåriga rikets uppkomst se sid. 789–816

enda som då finns. Men i och med världspingsten då folkbruden träder fram, *är* de ej längre bruden, den enda, utan de *höra med* till den stora världsbruden och uppgår i henne.

Det är ett obeskrivligt fint och djupgående drag i liknelsen, att den sanna församlingen inte framställs som brud, utan som brudtärnor. Ty under vredens skålar, som till sist krossar det antikristiska världsväldet straxt före tusenårsriket, har denna församling en viktig brudtärneuppgift. Hon ska, under denna folknöd ”utan like”, tjäna brudgummen och bruden genom att be fram och föda fram folkbruden, världsbruden.*

Det är just denna församling eller de fem kloka jungfrurna, vilka övervunnit vilddjuret och dess bild, som under skålarnas tid står på kristallhavet och sjunger Moses och Lammets sång, som lyder så:

**”Stora och underbara är dina gärningar,
Herre Gud, du Allsmäktige.
Rättfärdiga och sanna är dina vägar, Du folkens konung.
Vem skulle inte frukta dig, Herre,
Och prisa ditt namn?
Ty endast du är helig,
Och alla folk ska komma och tillbe inför dig,
Ty dina rättfärdiga domar har uppenbarats.”**
(Upp 15:3–4).

Detta är brudtärnornas sång. Med den sjunger de in mod och hopp i de nedbrutna och förtvivlade folkens hjärtan.

Lär alltså du tärneförsamling att i tid, som nu är och stundar, omfamna vitt och trycka alla folk till ditt hjärta och bära dem fram till folkens konung, att de må bli *bruden*. Krymp inte ihop och omfamna inte bara partikamrater. Omfamna mänskligheten och sjung tärnesången i hjärta och liv, så att hon känner sin höga kallelse att bli *bruden* i ”tusen år” och i ”evigheternas evigheter.” †

De kloka jungfrurna ”*hör med till bruden*”, sa vi. Men hur? Jo, på världspingstens dag bestiger de jungfrur som fått del i de levandes förvandling, så också alla andra övervinnare som fått del i den första uppståndelsen — de bestiger troner under Kristi övertron och dömer och regerar brudfolken i ”1 000 år” (Upp 20:4–6). Och på världspingstens största dag, då även himlar och jord får del i förvandlingen och blir nya himlar och ny jord, då bestiger de konungatroner för att såsom Guds och Lammets tjänare regera brudfolken i ”evigheters evighet” (Upp 22:3–5). Så stor lön får de för tärnetjänst, tärnebö, tärnesång och

* I Dalarna kallas brudtärnorna ”brudpigor”, alltså ”pigor åt bruden”. Ja, just så i vår text. De kloka jungfrurna är pigor åt folkbruden.

† Som vi ser av tärnornas sång och andra ställen i skriften, ska ”*folken*” frälsas. Men därmed inte sagt att alla människor inom varje folk blir frälsta, utan här är bara fråga om folken eller mänskligheten *i stort sett* (se sid. 1097–1101).

tärnekval i ”tiden av nöd utan like”. *

Vi övergår nu till domen över de tio jungfrurna. Den är fruktansvärt allvarlig och djupgående, såsom vi ser.

Det är väsentligen samma dom, som Människosonen avkunnade på Patmos över de sju församlingarna. Att få ingå i bröllopssalen är detsamma, som att få ingå i ”Guds paradis” och få de sju löftenas lön.†

Villkoret för de sju löfterna är övervinnandet, vilket Herren upprepar vid varje löfte. Och villkoret för att få ingå i bröllopssalen är också övervinnandet. De fem kloka jungfrurna fyllde detta villkor – de var övervinnare. Det uttrycks så: ”tog olja i kärnen tillsammans med sina lampor” (v. 4). Hos dem fanns alltså en förbundsmässig nyfödelse, d.v.s. fullfödelse, helfödelse. Ty bara den ger olja eller ande i förråd. Deras hjärtan var inte bara lampor utan även oljekrus eller oljekällor, som fyllde på i lamporna allt efter behov. Endast en människa med oljekälla i sig kan övervinna draken, vilddjuret, skökan, bilden och märket.

Dessa jungfrur kallas kloka. Däri ligger också deras övervinnande uttryckt. Ty vad denna vishet innebär ser vi av slutordet i bergspredikan. Där talas om en klok eller förståndig man som byggde sitt hus på klippan genom att inte bara höra, utan även *göra* de Kristi ord, som han talat i denna predikan. Och det huset stod: det övervann slagregn, flod och storm. Så hade också de kloka eller förståndiga jungfrurna byggt. Deras evighetshus föll inte i den fruktansvärda domen vid dörren till bröllopssalen.

Dessa jungfrur innehade alltså väsentligen samma ståndpunkt som Smyrna, Filadelfia, det prima Tyatira och det prima Sardes, vilka stod ostraffliga i Herrens dom på Patmos. Så stod också dessa jungfrur ostraffliga i hans dom vid bröllopssalen.

De kloka jungfrurna var äkta tärnor med tärnehjärtan, som hade olja eller ande i sina förråd för alla behov. Vill du se dem, så se på kristallhavet (om du nämligen kan se det). Där står de, d.v.s. de har stigit uppöver världens och tingens förgängliga väsen och står på skapelsens eviga väsen, som är ”kristall”. De står redan i tiden på den nya jorden, som till sitt kristalliska grundväsen finns i den gamla. Också ser och känner de något ”nytt” var de går eller står.‡

Men även de kloka jungfrurna blev sömniga och somnade då brudgummen dröjde (v 5). Ja, det var illa. Men det felet invercade ej på deras ostrafflighet i domen. Likaså i Smyrna, Filadelfia, det prima Tyatira och det prima Sardes. Där fanns givetvis synd och brist. Men sådant gick Herren med tystnad förbi. Ingen förebråelse. Alla dessa församlingar ställde han ostraffliga. Herren är aldrig småaktig – han gör ingen affär av småsaker. Där han finner en övervinnare på kristallhavet,

* Om regerandet med Kristus i ”1000 år” se Tyatira-löftet (sid. 781–789), och om regerandet med honom i ”evigheters evighet” se Laodicea-löftet (sid. 854–859).

† Om de sju församlingarna och de sju löfterna se kap. 9 i ”Andens Lag”.

‡ Om ”kristallen” se sid. 9 f., 22 f., 30 f., 747–756 och 1068–1070

alltså en som har olja i sådant förråd att tillfällig synd och brist ej tömmer det, där flödar hans nåd sekundligen och rikligen som en väldig ström.

Men de övriga jungfrurna var ej övervinnare. Det uttrycks så: ”de tog sina lampor men tog inte med sig någon olja” (v. 3). De hade alltså inte något kärll med olja i sina förråd, utan de hade olja bara i lamporna. Och så inträffade det förskräckliga att deras lampor ”slocknade” just då brudgummen kom, och de hade ingen olja med sig att fylla på (v. 7–8).

Detta betyder på det andliga området att dessa ”jungfrur” ej genomgått en förbundsmässig nyfödelse med lagläggning och lagskrivning, som ”inlägger och inskriver” erforderligt ande- eller oljeförråd i hjärtat. De hade lärt sig att leva på olja i droppar och skvättar då och då, men oljekällor blev de inte. Med andra ord: de hade stannat vid den förpingstlige prov-anden, försöks-anden, som jämt måste tas ifrån dem, då de inte mottog den till inneboende pingst-ande.*

Dessa jungfrur kallas oförståndiga. Och vad detta innebär ser vi av slutordet i bergspredikan. Där talas även om en ”oförståndig man”, som hörde Jesu ord i bergspredikan men inte *gjorde* dem. Genom denna brist på *görande* byggde han på sanden, och huset föll. Så hade de oförståndiga jungfrurna hört men inte *gjort*, och det blev ett hus på sanden. Och det föll i domen, då dörren stängdes för dem.

I slutordet av bergspredikan (Matt 7:24–27) har vi alltså den enda rätta utläggningen över liknelsen om de tio jungfrurna, den enda rätta förklaringen över deras själstillstånd. (Det ska vi präster och predikanter märka). Ty det är ju Herren, som både håller bergspredikan och framställer liknelsen om jungfrurna. Orden ”klok” och ”oförståndig” är i grundtexten samma ord på båda ställena. Alltså är den ”kloke” byggmästaren och de ”kloka” jungfrurna samma personer, och den ”oförståndige” byggmästaren och de ”oförståndiga” jungfrurna är samma personer. De förras ”kloket” består i *görandet* av Jesu ord – de senares ”oförståndighet” består i *bara hörandet* av Jesu ord. Människans frälsning och hennes räddning i domen hänger alltså på *görandet*. Detta bär många lutheraner emot. Ty i vår kyrka har den lutherska parasolldamen stått förbi och lärt miljoner människor att göra så. — Nej, vår frälsning ligger i *görandet* av bergspredikan. Det har Herren fastslagit i slutordet, och därvid förblir det. Men hon kan göras endast på födelseväg. Ty hon är en ande, Kristi ande, pingst-anden, kraftbeklädnings ande från höjden. Och den kommer endast på förbundsmässig födelseväg. Genom honom *kan* och *ska* bergspredikan göras och det vid vite av husets fall och dörrens stängning i domen. Så allvarlig är frälsningssaken – men vart har detta allvar tagit vägen? †

* Om den för-pingstlige prov-anden, försöks-anden, låne-anden, som måste tas ifrån människan då hon inte kämpar sig igenom porten, se sid. 186–188, 559–560.

† Om den lutherska parasolldamen se sid. 1181 f., 826 f. Om bergspredikans görande på födelseväg se sid. 597 f.

De oförståndiga jungfrurnas dom är fruktansvärd. Ty den är den stängda dörren, vid vilken detta utslag avkunnas: *"Sannerligen säger jag er: jag känner er inte"* (v. 12).

Varför känner han dem inte? De har inte igenkänningstecknet. Och vad är det? Hans ande. Ty så heter det: ***"Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom"*** (Rom 8:9).

Här kommer det förfärande felet i dagen. De hade inte hans ande såsom inneboende övervinnareande. Och alltså hade de inte genomgått förbundsmässig nyfödelse, som lägger bergspredikan i hjärtat och skriver henne i sinnena, så att hon på smyrna- och filadelfiavis kan ostraffligen göras. Ja, där låg felet.

De oförståndiga jungfrurna är talrika i vår tid. De flesta troende i vårt land, både i statskyrkan och i småkyrkorna, stannar i den för-pingstliga skolan. Deras lampor brinner och slocknar, brinner och slocknar. Inget förråd, ingen oljekälla, igen stadigt inneboende seger-ande. Inget stående på kristallhavet, utan paddkryperi i det synligas och förgängligas sumphav. Arma människor! De leds av oförståndiga ledare, både präster och lekmän i tusental, och så blir de inte annat än "oförståndiga jungfrur".

Tjänarna

Herren har gett oss två liknelser om tjänare med pund, nämligen den som utgör vår text (Matt 25:14–30), och den som står hos Lukas (19:11–27).*

I liknelsen hos Lukas talas om 10 tjänare som tillsammans fick 10 pund, alltså ett pund vardera (v. 13, 16, 18, 20). Men i liknelsen hos Matteus talas om 3 tjänare som fick olika antal pund, nämligen den ene 5, den andre 2 och den tredje 1. Enligt dessa liknelser får alltså Herrens tjänare på samma gång både *lika* mycket (Lukas-pundet) och *olika* mycket (Matteus-punden). Därav följer att ordet pund har olika betydelse i de båda liknelserna.

Vad betyder då Lukas-pundet? Jo, tydligtvis en gåva som är lika stor och lika dyrbar för alla Herrens tjänare. Och vad är det för en gåva? Det säger oss Petrus. Han kallar sig *"Jesu Kristi tjänare"* och *"hälsar dem som fått samma dyrbara tro som vi"* d.v.s. som vi apostlar (2 Petr 1:1). Alltså: de till vilka Petrus skrev och vilka till största delen var ringa och obetydliga människor i denna världen, de hade fått en lika dyrbar tro som apostlarna. Och alltså har alla Herrens tjänare i alla tider en lika stor och dyrbar gåva, nämligen tron.

Och lägg nu märke till vad Petrus menar med tro. Han menar alldeles inte detsamma som den lutherska förfalskarekyrkan menar med tro. Ty hon lär att den rättfärdiggörande tron är "ett bara och bart instrument",

* Ett pund eller en talent var omkring 140 000 kronor (1994).

ett mellanting mellan gott och ont, alltså ett ting som inte finns till.*

Nej, vad Petrus menar med tro, det säger han straxt efter hälsningen. Han säger så: *"Gör därför allt ni kan för att i er tro visa dygd, i dygden insikt, i insikten självbehärskning, i självbehärskningen uthållighet, i uthålligheten gudsfruktan, i gudsfruktan syskonkärlek och i syskonkärleken kärlek till alla människor"* (v. 5–7). Dessa 7 saker, som vi kallar de 7 heliga trostingen, inlägger Petrus i tron ty han säger, att man ska *"i tro visa"* dem. De ska framgå ur tron, som strömmar ur källan.

Tron är alltså enligt Petrus detsamma som pingstgåvan, pingstlivet. Stefanus hade en sådan tro. Ja, han var *"full av tro"*, full av de 7 heliga tingen. Dem bevisade han också in i döden.

Just den tros- eller livsgåva som människan får i nyfödelser, är *Lukas-pundet*. Också tackar Petrus Gud för denna födelsegåva, som både han och de han skrev till hade fått (1 Petr 1:3).

Denna gåva är till sitt evighetsväsen precis lika stor och lika dyrbar hos alla Herrens tjänare. Den inrymmer precis lika mycket hos alla. Ty den innesluter till att börja med de 7 brevens alla 7 löften. Dessa löften sitter i trosgåvan, i Lukas-pundet, såsom blomman sitter i den knopp, ur vilken hon i sinom tid slår ut. Ja, denna gåva, detta pund, innesluter i sig hela arvet, *"detta allt"* som är ny himmel och ny jord och ett nytt Jerusalem. Allt detta får alla övervinnande pingstbarn *"ärva"* (Upp 21:7). Och det är det högsta, som Gud kan ge en människa. Och det äger varje pingstbarn redan nu i och genom sin nyfödelse, som ger arvsrätt till allt detta.†

Människa, betänk vad du äger i din *"dyrbara tro"*, i de 7 livsströmmarnas tro, som är ditt Lukas-pund! Du äger alla nya himlar, och alla nya världar, vilkas bilder du ser i nattens otaliga stjärnor. Du äger hela den nya jorden och hela det nya Jerusalem, som är idel ädelstenar och guld. Ja, än mer, *än mer* — du äger Gud, inte bara såsom alla andra, utan också såsom ingen annan. Ja, så *"dyrbar"* är tron, och *"lika dyrbar"* för alla. Betänkte vi rätt vad vi bär i vårt Lukas-pund, så gjorde vi aldrig, aldrig illa.

Vi övergår nu till Matteus-punden. Vad beteckna de? Tydligtvis en gåva som är *olika* stor hos olika tjänare. Och vad är det för en gåva? Det ser vi av dessa ord: *"Han gav åt var och en efter hans förmåga"* (Matt 25:15). Något tal om olika förmåga finns inte hos Lukas. Naturligtvis, ty där har alla samma förmåga, nämligen att motta livspundet och med *"all flit"* leva pingstlivet, som i sig självt äger hela förmågan därtill.

Matteus-punden måste alltså beteckna den olika kallelse och uppgift, som Herren ger åt sina tjänare här på jorden allt efter deras *"förmåga"*. Här har Petrus, som var kallad till apostel fått fem pund, och de som han skrev till, fått mindre. Matteus-punden innefattar även olika

* Om trons förfälskning i den lutherska kyrkan se sid. 643–670

† Om de 7 löftenas tillvaro redan i tron och om äganderätten till arvet: *"detta allt"* se sid. 897–903, 910–916.

världsliga samhällsställningar, ämbeten och sysslor, som Herren ger åt sina tjänare allt efter deras förmåga i naturgåvor eller utrustning till ande, själ och kropp. Och så kommer även dessa av skaparen givna gåvor att höra med till punden.

Hur förhåller sig då Lukas-pundet till Matteus-punden? Jo, såsom livet till kroppen. *Lukas-pundet är själva anden, kraften, och ljuset i Matteus-punden.* Den dyrbara trons 7 livsströmmar håller den jordiska kallelsen frisk och sund och gör den till en himmelsk kallelse, även om den är den lägsta och mest föraktade uppgift på jorden. Utan dessa strömmar är varje kallelse och syssla en fåfänglighet – sådd i köttet, och skörden är undergång (Gal 6:8).*

Alltså kan ingen förvalta något eller några Matteuspund utan att äga Lukas-pundet – såsom å andra sidan ingen kan förvalta Lukas-pundet utan att ha något Matteuspund. Ty det förra är innehållet och det senare är formen, och innehåll utan form eller kärle är ett förspilt innehåll. Därför ger Herren åt alla sina tjänare något Matteus-pund, även om det skulle bestå i att ligga ”överksam” på sjukbädden, vilket förvisso inte är någon överksamhet, utan kräver ”all flit” för att låta de 7 livsströmmarna genomtränga och bära alla plågor och kval.

Alltså sitter de två liknelserna ihop som de två sidorna i samma blad. Båda tillsammans utgör hela sanningen i tjänareskapet.

Tjänarna hos Lukas och tjänarna hos Matteus beteckna var för sig hela den kristna församlingen vid Herrens andra ankomst.

Domen över dessa tjänare är fruktansvärt allvarlig och djupgående liksom domen över jungfrurna. Också är det ju samma dom, fast under andra bilder och synpunkter.

Vi betrakta då först domen över de 10. Av denna dom ser vi, att Lukaspundet inte är människans förblivande tillhörighet i och med detsamma, som hon får det. Hon måste vinna något därmed, annars tas det ifrån henne (v. 23). Och detta vinnande är *övertvinnandet*. Det ser vi av Tyatira-löftet, som just är löftet om regerandet med Kristus under tusenårsriket. Villkoret för detta löfte är att *”övertvinna och hålla fast vid Jesu gärningar ända till slutet”* (Upp 2:26). En av de 10 var inte övertvinnare, och så togs pundet ifrån honom.

Men av de övriga 9 hade en med sitt pund vunnit 10 pund. Han fick en härlig lön, nämligen först detta beröm: *”Bra, du gode tjänare!”* Vidare blev han satt över ”tio städer”, vilket är regerandet med Kristus under tusenårsriket, och slutligen fick han det pund som togs ifrån den nyssnämnde tjänaren. Han fick alltså överta denne tjänares tillämnade härlighet. Så lönas ett förstklassigt övertvinnande. Det är just enligt Petrus en *”fri och öppen ingång till vår Herre och Frälsare Jesu Kristi*

* Härvid ska noga bemärkas, att det finns ett för-kristligt tjänareskap med både livspund och kallelsepund, nämligen hos de ”judar och greker” som ”gör det goda” (Rom 2:6–10), och att det finns ett för-pingstligt tjänareskap med både livspund och kallelsepund, nämligen hos de lärjungar som ännu inte uppnått pingst. Men de båda liknelser som vi har framför oss, handlar bara om det efterpingstliga tjänareskapet.

eviga rike", som den får, vilken använt "*all flit*" på de 7 heliga tros-tingen (2 Petr 1:11).

En annan av de 9 hade med sitt pund vunnit 5 pund. Han får inget beröm, men blir satt över fem städer.

Vi går nu till Matteus. Där har den tjänare som fått 5 pund, vunnit 5 pund. Han får en härlig lön, nämligen först detta beröm: "*Bra, du gode och trogne tjänare!*" Därpå tillsäjs han att gå in i sin "*Herres glädje!*", och domaren lovar att "*sätta honom över mycket*". Så lönas ett förstklassigt övervinnande.

Så kommer den fram, som fått 2 pund, och han har vunnit två pund. Och märk nu: Han får precis samma beröm och samma tillsägelse att gå in i sin Herres glädje och samma löfte om att bli satt över mycket, som den förre.

Alltså är det i Herrens dom endast fråga om trohet, där man är ställd. Kvittar lika om du är konung, landshövding, biskop, bonde, arbetare eller dräng. Det krävs bara att du troget använder ditt Lukas-pund eller ditt Matteus-pund. Din lön blir då lika stor och härlig som den trogne konungens lön, även om din uppgift på jorden inte var större än att sopa andras golv.

Slutligen kommer den fram som fått bara ett pund. Han har inte vunnit något, och så tas pundet ifrån honom och han "*kastas i mörkret här utanför*".

Märk, att den tjänare som fått minst, framställs såsom slarvtjänare. Det vill visa på det sorgliga och mycket vanliga förhållandet, att den som fått en ringa kallelse och uppgift i denna världen inte anser det värt eller nödvändigt att vara flitig och trogen i en så obetydlig sak. Men ett sådant slarv får fruktansvärda följder i Herrens dom, såsom vi ju tydligt ser.

Men vem fick denne tjänares pund? Det fick han, som med sina 5 vunnit 5 och som alltså nu hade 10. Han fick överta den härlighet, som låg i den "*onde och late tjänarens*" Lukas-pund, vilket inte blev använt i Matteus-pundet.

Men varför skulle just den som nu hade 10 pund, få även detta pund? Jo, han hade fått en hög och ansvarsfull uppgift då han fått 5 pund. Och på denna svåra och krävande plats hade han varit så flitig och trogen, att han vunnit det högsta som där stod att vinna. Och en sådan trohet, som ju i härlighetens rike blir till välsignelse för alla som på jorden fått lägre platser, får i Herrens dom denna extra belöning.

Alla punden kallar Herren för "*det lilla*" (Matt v. 21, Luk v. 17). Men hur kan den dyrbara tron eller pingstlivet kallas en liten sak? Jo, emedan detta liv bara är den lilla begynnelsen till oändlig och evig härlighet, och emedan dess utveckling och framträdande i denna världen är en mycket obetydlig sak i förhållande till konungavärdigheten i "*tusen år*" och i "*evigheternas evigheter*".

Men å andra sidan framställs punden såsom en oändligt viktig sak, då ju människans hela evighet hänger på dem. Ja, ett frö är visserligen

ett litet ting gentemot det väldiga och härliga träd, som kan uppväxa ur det, men å andra sidan är fröet ett oändligt viktigt ting, ty utan frö inget träd.

5.

Folkens domstol på ”Herrens hämndedag”

Inför denna domstol ställs alla jordens folk genom de sju vredesskålarna, som till sist krossar det 7:de världsriket, det antikristiska padd- och demondömet.

Detta blir en ”Herrens hämndedag” (Jes 63:4), då han efter årtusendens tålmod gör upp den fasansfulla sluträkningen med sina fiender och inte mer tillåter dem att spela herrar på hans jord.

Denna ”hämndedag” kallas också ”Guds, den Allsmäktiges, stora dag” (Upp 16:14), som är en tiderymd, vilken sträcker sig över hela det 7:de världsriket.

På denna dag ”samla sig” hela världens demoniska konungar och folk på Harmageddon till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga (16:14–16; 17:12–14).

Efter denna strid och då förstlingsförsamlingen blivit fulltalig och de slaktades antal blivit fullt (Upp 6:9–11), sker ”den första uppståndelsen” och ”de levandes förvandling” (20:5; 1 Kor 15:52).

Därpå lössläpps jordens fyra vindar (Upp 7:1–2), d.v.s. fasansfulla straffdomar bryter ut som krossar det sista vilddjursriket på jorden.

Ur denna världsnöd ”utan like” framträder folken och böjer knä för folkens konung och tillber honom i ”1 000 år”.*

6.

Dödsrikets domstol

Denna domstol är av två slag, nämligen de troendes domstol och de icke-troendes domstol, alltså:

A.

De troendes domstol

”Därför är vi alltid vid gott mod, även om vi vet att vi är borta från Herren så länge vi är hemma i kroppen. Vi lever här i tro, utan att se. Men vi är ändå vid gott mod och skulle hellre flytta bort från kroppen och vara hemma hos Herren. Därför sätter vi en ära i att vara till behag för honom, vare sig vi är hemma eller borta. Vi måste alla träda fram inför Kristi domstol, för att var och en ska få igen vad han har gjort här i livet, gott eller ont.” (2 Kor 5:6–10).

Här talas om ”Kristi domstol” och om sådana som ska träda fram inför den. Vilka är de? ”Vi”, säger Paulus. Alltså han och korintierna.

* Om denna ”Herrens hämndedag” har vi ofta talat i ”Andens Lag”. Vi hänvisar till några ställen: sid. 90–95, 810–816, 1039–1061, 1129–1130 och 1237–1244.

Och det gäller naturligtvis *alla* troende. Ingen av dem undgår denna dom. Alla måste de fram inför ”Kristi domstol” och ”få igen vad han har gjort här i livet, gott eller ont.”

Lägg märke till detta, ni troende. Ni är inte fritagna från dom, därför att ni genomgått en verklig fullfödelse. Det kommer en domedag, då ert födelseliv ska granskas, prövas och dömas. Ja, då ni ska göra räkenskap för till och med varje onyttigt ord (Matt 12:36).

Men var står denna ”Kristi domstol”? Kanske i tiden eller denna sidan döden? Nej, det är omöjligt. Ty då sammanfaller den med ”jungfrurnas och tjänarnas domstol” vid dörren till bröllopssalen eller till ”Herrens glädje”. Och då skulle Paulus och korintierna ha upplevt Kristi andra ankomst, vilket de ju inte gjorde.*

Eller månne denna domstol är densamma som Människosonens tron vid den yttersta domen (Matt 25:31)? Nej, det är också omöjligt. Ty då skulle Paulus och korintierna inte ”fått igen vad de har gjort här i livet” förrän vid den yttersta domen, och alltså ända intill denna dom varit i ett odömt tillstånd, i vilket de inte vetat vart de egentligen hör. Ja, då skulle själve Paulus inte ”få del i den första uppståndelsen”, vilket just är att ”få igen vad han har gjort här i livet” i den högsta härlighetsgrad, som kan ges före den yttersta domen, och som väl i första hand ska ges åt en apostel.

Alltså måste denna ”Kristi domstol” stå andrasidan döden. Det ser vi också av det sammanhang, i vilket Paulus talar om den. Det är i samband med talet om döden eller om att få flytta bort från kroppen och få komma hem till Herren.

Ty med denna bortflyttning från kroppen kan han inte mena ”förvandlingen”, som han också talar om till korintierna, så som vi sett (1 Kor 15:51–52). Ty förvandling är inte bortflyttning, utan inflyttning i kroppen såsom en andelekamen.

Nej, han tänker sig att denna bortflyttning ska ske genom den lekamliga döden. Och efter denna död väntar han sig att få komma hem till Herren. Men märk: att få komma hem till Herren är just att ”få igen vad han har gjort här i livet” i hela den härlighetsgrad, som är möjlig att åtnjuta mellan döden och Herrens andra ankomst.

Och märk vidare: han tänker sig denna härliga hemmavaro såsom honom tilldömd vid ”Kristi domstol”, inför vilken han säger sig att han ska framträda för att ”få igen vad han har gjort här i livet”. Var står då denna domstol? Den står mellan döden och hemkomsten till Herren. Det är ”dödsrikets domstol” för de troende.

Så får vi ett fullt tillfredsställande sammanhang i skriftens domslära. Just i Pauli tal om denna domstol har vi fått den nödvändiga länken i domskedjan, som annars vore bruten. Ty man kan ju fråga: Varför ska

* Det finns många som lär att Paulus verkligen trott, att Kristi andra ankomst skulle inträffa i hans tid. Och att sålunda han och den tidens troende skulle uppleva densamma, och att han följaktligen grovt misstagit sig. Denna lära vill vi undvika. Men, som vi ser av flera ställen i hans brev, så har han gått med en önskan att Herren måtte komma i hans tid.

den troende församling som lever på jorden vid Herrens andra ankomst, undergå en så fruktansvärt allvarlig dom, som liknelserna om ”jungfrurna och tjänarna” visar, medan däremot den troende församling som förut alltifrån pingstdagen levt på jorden, skulle gå fri från en sådan dom? Här har vi den felande länken. Och den infogar Paulus genom läran om den ”Kristi domstol”, inför vilken han och alla troende måste framträda, då de genom döden flyttar bort från sina kroppar. Så blir det fullt sammanhang och full rättvisa i Herrens dom över de troende. *

På ett annat ställe talar Paulus om en domedag med eld, som ”ska pröva vars och ens byggnadsverk” *både hans och korintiernas*, alltså de troendes (1 Kor 3:10-15). Det är just den domedag som gick upp för honom och dem, då de flyttade bort från sina kroppar. Ty någon annan domedag för honom och dem kan det här inte vara fråga om, enligt vad vi förut visat. Men att denna domedag framträder i en ny gestalt vid den yttersta domen, är ju tydligt. Ty Guds dom och domedag framträder i en organisk utveckling genom tiden och dödsriket ända intill den yttersta domen. Första länken i doms- och domedagskedjan ligger enligt Paulus i det naturliga samvetets dom (Rom 2:14-16).

På denna dödsrikets domedag sitter Kristus på den domstol, som vi nyss talat om. Här låter han den troende människan ”få igen vad hon har gjort här i livet”, vilket just är detsamma som att hennes hus uthärdar elden eller brinner upp (v. 14). Brinner det upp, så blir hon utan hus och utan lön. ”*Själva ska hon dock bli frälst, men som genom eld.*” (1 Kor 3:15)†

Lägg nu märke till sammanhanget mellan de två domstolarna, de avlidna troendes och jungfrurnas. Vid den förra döms kloka och oförståndiga byggmästare, och vid den senare döms kloka och oförståndiga jungfrur.

De kloka byggmästarna bygger med ”guld, silver och ädla stenar”. Det är bergspredikans byggnadsmaterial, som byggs upp till ett hus genom att inte bara höra, utan göra henne. Det huset är obrännbart. Så byggde också de kloka jungfrurna som vi sett, och deras hus föll inte i domen.

Men de oförståndiga byggmästarna byggde med ”trä, hö och strå”. Sånt virke byggde de upp till ett hus genom att höra, men inte göra bergspredikan. Det huset var brännbart och brann upp. Så byggde också de oförståndiga jungfrurna som vi sett, och deras hus föll i domen.

Alltså är de två domstolarna i grunden samma domstol, fastän de står på olika platser. Och domarna som avkunnas på dem, är innerst samma dom fastän den fälls på olika ställen. Och den grund varpå domarna vilar, nämligen görande och icke-görande, övervinnande och icke-

* Pauli tal om att få flytta bort från sin kropp, passar inte väl ihop med påståendet, att han trots sig ska få uppleva Herrens andra ankomst.

† Om denna domedag och om vad det innebär att förlora hus och lön och frälsas såsom ur eld, se sid. 719-727 och 910-916.

övertärande, är vid båda domstolarna densamma. Och så blir det fullt sammanhang och full rättvisa i Herrens domar över de troende som avlidit, och över de troende som lever vid hans andra ankomst.

Alltså, ni troende, då ni i döden flyttar bort från era kroppar, då måste ni, likaväl som Paulus, träda fram inför ”Kristi domstol” och ”få igen vad ni har gjort här i livet”. Domedagen med eld går upp över er, för att pröva ert byggnadsverk. Förfärande allvar! Men vart har det tagit vägen? Det har tagits bort genom en falsk frälsningslära och en falsk domslära, tagits bort genom sköko-, padd- och trolldomsläror som förvillar ”alla folk” och därmed största delen av de troende. *”Alla folk blev förledda genom din häxkonst”* (Upp 18:23).

B.

De icke-troendes domstol

”Det är bestämt om människan att hon en gång skall dö och sedan dömas” (Hebr 9:27).

Enligt dessa ord ska alla människor dö den lekamliga döden. Ja, det är den allmänna lagen. Men från den lagen gör skriften vissa undantag. Henok och Elias dog inte – inte heller dör de som vid Herrens andra ankomst får del i de levandes förvandling, ej heller de som förvandlas vid den yttersta domen.

Med det uttrycket: ”Det är bestämt om människan att hon en gång skall dö”, förhåller det sig så som t.ex. med uttrycket: *”Alla folk blev förledda genom din häxkonst.”* Detta är inte bokstavlig sanning, utan bara ett allmänt förhållande, *med stora undantag*. Ty de heliga bland folken är inte förtrollade, inte heller de judar och greker (hedningar), ”som gör det goda” (Rom 2:10). Tag ännu ett exempel: ”Kristus kom till det som var hans eget, och hans egna tog inte emot honom.” Därav ser det ut, som om ingen enda mottagit Kristus. Men straxt görs undantag: ”åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn,” (Joh 1:11–12). Så uttrycker sig skriften ofta. Den framställer en i stort sett allmän sanning, men gör också de nödvändiga undantagen, så att *hela* sanningen kommer fram.

”Det är bestämt om människan att hon en gång skall dö och sedan dömas.” Där har vi även en annan lag: de som dör ska dömas. Och från den lagen gör skriften inget undantag. Alla som dör, både goda och onda, ska framträda inför domstolen.

Ja, även de goda. Det har vi sett. Själve Paulus och med honom *alla* troende *”måste”*, då de flyttar bort ifrån sina kroppar, ”träda fram inför Kristi domstol för att få igen vad de har gjort här i livet.” Denna dom är ingen *straffdom* för den som är övertärande. Om honom gäller det att ”han har evigt liv” och drabbas inte av domen (straffdomen) utan har gått över från döden till livet (Joh 5:24). När en sådan träder fram inför Kristi domstol, fälls över honom ett mildt domsutslag, motsvarande det som fälls över de goda och trogna tjänarna: ”gå in i din Herres glädje”,

vilket just är ”att få komma hem till Herren”.

Och även de onda, de icke-troende, ska omedelbart efter döden dömas. Också de ska träda fram inför Kristi domstol för att få igen vad de har gjort här i livet. ”Eldens ängel” befäller den okränkte skördeängeln att hugga till med sin skarpa skära – det är de ondas död (Upp 14:17–20). Och i samband därmed faller domen: *”kasta dem i Guds vredes stora vinpress”!* I den utförs straffdomen: *”Vinpressen trampades utanför staden, och blod flöt från pressen och nådde upp till betslen på hästarna sextonhundra stadier bort”*. En förfärande dom! *

7.

Härlighetens tron vid den yttersta domen

”När Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglar med honom, då ska han sätta sig på sin härlighets tron. Och alla folk ska samlas inför honom,” o.s.v. (Matt 25:31–46).

”Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den. För hans ansikte flydde jord och himmel, och det fanns ingen plats för dem. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda dömdes efter sina gärningar, efter det som stod skrivet i böckerna. Och havet gav igen de döda som fanns i det, och döden och helvetet gav igen de döda som fanns i dem, och var och en dömdes efter sina gärningar.”

(Upp 20:11–13)

Här är också en ”Kristi domstol”, men den kallas inte stol, utan tron, ”härlighetens tron”. Johannes såg den och den tedde sig för honom som en stor vit tron.

Var står denna domaretron? Den står andrasidan jordens och himmelens flykt. Ty det första som Johannes såg sedan han sett tronen, var denna flykt. Han såg att jorden och himmelen flydde. Vart flydde de? Ingenstans. Det fanns inget rum för dem, ty här börjar tid och rum försvinna. Deras flykt är deras begynnande förvandling till ny jord och ny himmel.

Domen börjar alltså på himmel och jord. Denna dom beskriver Petrus så: *”Herrens dag kommer som en tjuv, och då ska himlarna försvinna med våldsamt dån och himlakropparna upplösas av hetta och jorden och dess verk inte mer finnas till.”* (2 Petr 3:10).

Sålunda står härlighetens domaretron andrasidan världsbranden, som är ett med jordens och himmelens flykt. ”Himlar och jord” finns alltså inte till då den yttersta domen hålls.

Därav kommer det sig, att Johannes såg endast *”döda”* stå inför tronen. Ty i den stora världsbranden dör alla som då lever på jorden, med undantag av övervinnarna. De får givetvis samma lott som deras föregångare fick vid Herrens andra ankomst, då han satte sig på den 5:e

* Denna dom har vi behandlat i framställningen om ”den okränkte skördeängeln”, sid. 1123

domstolen för att döma folken genom vindarnas lössläppning: de blir förvandlade.

Samtidigt med jordens och himmelens flykt ”gav havet igen de döda som fanns i det, och döden och helvetet gav igen de döda som fanns i dem”.

Döden gav igen de döda som var i den. Vilka är de? De som dör i världsbranden och ännu befinner sig i döden, utan att ha hunnit att stiga ned i dödsriket. Och dödsriket gav igen de döda som var i det. Vilka är de? Alla som dött från världens begynnelse och som ännu finns kvar i dödsriket. Och de döda som havet gav igen är alla som drunknat i det eller kastats i det sedan de dött. Dessa människor nämns särskilt i vår text, fastän de befinner sig i dödsriket och återges av det. Varför? Tydligtvis därför att deras återgivande är havets högtidliga slutakt i världshushållningen. Det försvinner i världsbranden på sådant sätt, att Johannes inte såg något hav på den nya jorden. ”*Havet fanns inte mer*” (21:1). Sin kristalliska andel i människokropparna återgav det med dessa, innan det försvann. Det förutan skulle dessa kroppar inte kunnat uppstå.

Detta allmänna återgivande av de döda sammanfaller nämligen med den *andra*, den allmänna uppståndelsen, som antyddes vid talet om den *första* (20:5). Alla dessa döda uppstår ur sina gravar på hela jorden och ur hela havet, och alla träder fram inför domaretronen.

Sålunda är de, som står inför tronen, alla avlidna folk ifrån världens begynnelse. Men därifrån är alla de människor undantagna som fått del i den första uppståndelsen, så också de som fått del i de levandes förvandling alltifrån Henok ända intill den siste övervinnaren straxt före världsbranden.

Alla dessa är fritagna från inställelse inför denna domaretron, ty de är redan dömda till den eviga härlighetens liv. Men de är dock *med* vid den yttersta domen. Det förstår vi t.ex. av Judas brev (Jud 14): ”*Se, Herren kommer med sina tusentals heliga för att hålla dom över alla*”*. Alla dessa övervinnare från världens alla tider kommer med Herren för att hålla dom. De är bisittare i domen – de är domarenämnden (”nämndemännen”), ty ”de heliga ska döma världen” (1 Kor 6:2).

Tänk, vilken härlighetsglans från härlighetens domaretron! På denna stora vita tron sitter Människosonen i sin högsta härlighet, och invid tronen sitter myriader heliga i sin högsta härlighet. Och runt omkring tronen och nämnden står myriader änglar till tjänst. Alla dessa myriader är klädda i himmelens härlighetsbyssus, i strålande och gnistrande ädelstensskrud. I sanning: förstlingsskapet, som är övervinnareskapet, kostar någonting – men så kommer det också att i sinom tid smaka någonting.

Den lag, varefter Herren här dömer, är: den allmänna kärleksrättfärdighetens lag.[†] Den är skriven i *alla* människors hjärtan, varom deras

* I grundtexten står ”myriader heliga”, en myriad är 10 000.

† Om ”den eviga rättfärdigheten” och ”livsrättfärdigheten” se sid 336–338, 368–373

samveten vittnar. Denna lag passar väl i denna allmänna dom.

Alla människor är skapade i och till Kristus och har sitt bestånd i honom (Kol 1:15–17). I honom såsom **stammänniskan** sitter de alla såsom grenar redan i kraft av den första skapelsen. Och grenen är stammen i smått. Alltså *"är vi Kristus" i grengestalt redan till vårt naturliga människoväsen*. Vi är Kristus-grenar med Kristus-lagen i oss, den eviga kärleksrättfärdighetens lag.

Alltså ser du Kristus i varje människa. Och ofta ser du honom såsom den lidande människosonen i lidande människor. Du möter honom såsom "hungrig, törstig, främling, naken, sjuk eller i fängelse". (Matt 25:35–36). Nu provas det, vad din livslag är. Är den kärleksrättfärdighetens lag, då tar du dig an den lidande människosonen och bespisar, härbärgerar, klär och besöker honom och kommer till honom i fängelset. Och om du gjort så, då fälls över dig i domen detta härliga utslag: *"Kom, du min Fars välsignade, och ta emot det rike, som stått berett åt dig sedan världens skapelse"*. Men om du inte gjort så, då faller över dig detta fasansfulla utslag: *"Gå bort ifrån mig, du förbannade, till den eviga elden, som är beredd åt djävulen och hans änglar."* (Matt 25:34, 41)

Människa, en sådan vikt ligger på utövningen av kärleksrättfärdighetens lag, som du redan av naturen har i ditt hjärta. ***"Domen blir obarmhärtig över den som inte har visat barmhärtighet. Men barmhärtigheten triumferar över domen."*** (Jak 2:13).

Johannes såg att vid denna dom blev "böcker öppnade" och att "ännu en bok öppnades, livets bok". "Böckerna" är alla de människor, som står inför tronen – "boken" är domaren själv.

Efter denna "bok" provas böckerna, nämligen om där står lika. I "livets bok" står den *utövade* kärleksrättfärdigheten skriven. Den rättfärdigheten inskrev Herren i sin hjärte- och livsbok vid varje steg han tog på vår jord. Om du nu under ditt jordeliv, genom kärleksrättfärdighetens gärningar, inskrivit denna rättfärdighet i din hjärte- och livsbok, då står där detsamma som står i "livets bok". Då är du *"rättfärdig"* säger domaren (Matt 25:46), och då hör du till de "välsignade" som "får gå till evigt liv". Men om du inte genom sådana gärningar skrivit kärlekens rättfärdighet i din hjärte- och livsbok, då är du inte *"rättfärdig"* inför domaren och då hör du till de "förbannade", som "måste gå bort till evigt straff". Så stor vikt lägger domaren på livsrättfärdighet och gärningar. Men den vikten har den lutherska förfalskarekyrkan tagit bort och därmed gränslöst fördärvat vårt folk. Och därmed fortsätter hon ännu.

Människa, med alla dina gärningar, med allt ditt görande och låtande, skriver du in någonting i din livsbok. Vad skriver du då du möter den lidande människosonen i lidande människor? Inför honom *måste* du skriva så, att du antingen blir välsignad eller förbannad för evigt.*

* Se prof Myrbergs förklaring av Uppenbarelseboken sid 333 (Bibelforskaren 1887 sid 219)

Det är förskräckligt, vad människorna försynda sig mot den lidande människosonen. Se här ett par exempel:

För några år sedan höll en amerikansk mångmiljonär bröllop åt sin dotter. Hon stod brud i en dräkt som kostade en miljon dollar. Den dräkten beskrev man noga i mammonspressen och prisade högeligen en sådan härlighet. Men den förståndiga pressen påpekade att vid samma tid och i samma stad var 50 000 arbetare utan arbete, och det utan eget förvållande. De led en fruktansvärd nöd. Många tusen barn ropade på bröd och sträckte sina små avtärda händer mot förtvivlade fäder och mödrar.

Här stod miljonären och hans dotter inför den lidande människosonen. Men de såg honom inte. Hon borde ha stått brud i en dräkt som kostat t.ex. 100 dollar, och med miljonen bespiset den hungrande människosonen. Men han fick lida hungerns förfärande kval intill döds, och hon stod där hård och kall i sin djävulska fåfänglighet och lyx. Hon stod där såsom den ”förbannade”, såsom den barbariska *tjuvkvinnan*, ty här stal hon de fattigas ”mantel och bröd”.*

Tag så ett exempel från vårt land. I en av våra största städer var det under en vinter för några år sedan stor brist på arbete. Flera tusen var utan eget förvållande arbetslösa. Och nöden var så stor att föräldrar i förtvivlan tog livet av sig själva och sina barn.

Men mitt under denna förfärande nöd hölls en stor bal i den staden. Och på den balen uppträdde en fru i en dräkt som med armband, juveler och smycken värderades till nära 60 000 kronor. Våra mammonstidningar beskrev och värderade den noga och prisade storligen den balens ”kvinnoskönheter och utomordentliga glans”. Men våra förståndiga tidningar påvisade det skandalösa och samhällsvådliga att mitt upp i en sådan nöd ställa till en sådan uselhet och galenskap.

Ja, se här: en bal med sin ”förbannade” lyx och fåfänglighet och där utanför tusentals barn i utarmade hem, skriande efter bröd. Men far och mor hade inget bröd, allt vad de hade var förtvivlans kval i sina hjärtan. Så fick Jesus lida i dessa sina bröder och systrar. Ja, Jesus fick lida i de små barnen, svälta, frysa och gråta, under det att de ”förbannade” svängde omkring i balens lysande djävulsprakt.

Summan för den där fruns fåfänglighetsdräkt hade räckt till för att bespisa, klä och härbärgera 100 arbetarfamiljer under hela vintern. Men i stället svängde hon omkring därinne i balsalen och svängde bort sin själ och sitt eviga liv. Så var hon den nedriga, kalla, hårda och samhällsfördärvande *tjuvkvinnan*, ty här stal hon den fattiges ”mantel och bröd” och sådde bitterhetens och hatets samhällsupplösande säd i många tusen arbetares hjärtan.

Och nu jämrar sig detta guldsmidda siden- och sammetspack över att socialister, anarkister och syndikalister är så förskräckligt påträngande och besvärliga, ja, alldeles omöjliga. Jo, jo, ”sådant läder ska ha sådan

* Om ”andrabudsgärningen” se sid. 611–613

smörja”.

Och liknande försyndelser mot människosonen är oräkneliga i vårt land i alla samhällsklasser. Hundratusentals människor står dagligen inför hans lidande bröder och systrar. Men de går dem förbi och därmed går de honom förbi. Och så skriver de daglig förbannelse i sin livsbok. Arma människor, ty *"domen blir obarmhärtig över den som inte har visat barmhärtighet"*.

Men väl er, som hjälper den lidande människosonen. Väl er, som torkar hans tårar, bär hans bördor och lindrar hans nöd! Ni ska inte bäva inför domaretronen, ty *"barmhärtigheten triumferar över domen"*.

8.

Sammanfattning

Domstolar

Vi har talat om de sju domstolarna. De är dessa:

1. *"Den för-kristliga domstolen"* Den är av två slag: "Det naturliga samvetets domstol" och "Straffdomstolen". Då vi kallar den "för-kristlig" så är ju därmed inte sagt att den försvinner i och med kristendomens inträdande i världen. Den finns till alltjämt hos de många miljoner människor som står på hedningestadiet både inom och utom kristenheten, eller hos alla människor *före* deras kristnande i hjärta och liv.

2. *"Den för-pingstliga lärjungaskolans domstol"*. Den är av två slag: "Det väckta samvetets domstol" och "Straffdomstolen". I denna skola är människan rotbarnet till pingstbarnet. Ty det barn som ska födas måste finnas till och ha liv *före* födelsen. Och inför denna skolas straffdomstol tuktas alla vanartiga rotbarn och det ofta genom skarp och mångårig fostran, innan de kan motta och rätt använda pingstanden från höjden. Men, såsom vi sett, denna skola med sin luttring i guldsmedens eld och rening i tvättarens såpa finns numera inte till hos de flesta troende.

3. *"Den efter-pingstliga lärjungaskolans domstol"*. Den är av tre slag: "Det pånyttfödda samvetets domstol", "Den förnyade grundskolans domstol" med sina djupa Jobs- och Paulilidanden och andra rensningslidanden i "olika provningar", samt "Straffdomstolen" eller fostrans domstol.

4. *"De tio jungfrurnas och tjänarnas domstol"* vid Herrens ankomst till tusenårsriket.

5. *"Folkens domstol på Herrens hämndedag"* då de bryts ned av de fyra vindarna för att bli folkbruden.

6. *"Dödsrikets domstol"* som är av två slag: "De troendes domstol" och "De icke-troendes domstol".

7. *"Härlighetens tron vid den yttersta domen"*

Alla dessa domstolar är naturligtvis i grunden en och samma domstol. De är Guds domstol, som består av "eldslågor och har hjul av flammande eld" (Dan 7:9). Den har hjul och rör sig framåt i tiden och antager under sin färd de sju domstolarnas gestalter.

Men då Lammet-Övervinnaren trätt fram till honom som sitter på tronen och mottagit världsfrälsningens och världsstyrelsens bok ur hans hand (Upp 5:5–7), då undergår Guds domstol en stor förändring.* Ty nu sätter sig Övervinnaren med sin fader på hans tron (Upp 3:21), och nu "överlämnar Fadern hela domen till Sonen" (Joh 5:22) och "ger honom makt att hålla dom, eftersom han är Människosonen" (v. 27), d.v.s. emedan han är den sanna människan i vilken "Andens lag", som är Guds frälsnings- och domslag,[†] vunnit fullkomlig människogestalt ut i fingrar och tår. Denna andelagsmänniska eller tubudsmänniska är domen över varje människa. Ty inför henne eller inför människosonen kommer det i dagen, hur pass tubudsmänniska var och en blivit och är i och genom honom.

Och då nu all dom blivit överlämnad till Sonen, så är de sex sista domstolarna "Kristi domstol". — Ja, så stor betydelse har Kristus inför Gud och inför oss. Men vilken betydelse har han nu inför de antikristiska paddmodernisterna? Ack, han är ju bara en människa. Ja, ingenting mer än du och jag!

Ankomster

Vi har talat om Kristi tillkommelse eller ankomst och den är trefaldig.

Vid sin första ankomst satte han sig på tjänandets och lidandets konungatron, och på den satt han oövervinnelig in i döden. Detta var hans ankomst i förnedring. — Och på denna konungatron ska hans heliga sitta och det in i döden, om så krävs. Denna förnedring med honom är den enda vägen till upphöjelse med honom.

Vid sin andra ankomst sätter han sig på upphöjelsens konungatron i början av tusenårsriket, som är "det messianska världariket", vilket efterträder de sju vilddjursrikerna på jorden. Och på troner invid hans konungatron sitter alla, som fått del i den första uppståndelsen eller fått del i de levandes förvandling.

Vid sin tredje ankomst sätter han sig på "härlighetens tron" i den yttersta domen. Här dömer han först himlar och jord, som sättas i brand av elden från hans lågande ögon, därefter dömer han alla avlidna folk. Detta är vad Paulus kallar "*änden*", då Kristus "överlämnar riket åt Gud Fadern sedan han gjort slut på varje välde, varje makt och kraft" (1 Kor 15:24). Och på troner invid denna härlighetstron sitter alla hans heliga, som nu är många, *många* myriader.

* Om "lejon-människan Jesus" bestigande av tronen, se sid. 104 f.

† Om "evangelium, den fullkomliga lagen, frihetens lag", se sid. 302–308.

Kristi ankomst är alltså trefaldig. Och särskilt ska vi lägga märke till den 2:a och den 3:e. Ty om dem råder stor ovisshet och oklarhet hos många troende särskilt i vår statskyrka. Vi har nämligen där blivit lärda att hoppa över den 2:a och bara ta den 3:e. Här har flera småkyrkor tagit saken rätt och därmed tagit ett betydligt försteg framför statskyrkan.

Skriften talar tydligt och klart om Kristi andra och tredje ankomst och skiljer skarpt mellan dem. Det höra vi ju av Kristus själv. Han talar ju om sin ankomst till bröllopet då jungfrurna möter honom och döms, och om sin ankomst till räkenskap med sina tjänare. Detta kan omöjligt vara hans ankomst till den yttersta domen, ty den framställer han straxt därpå, då han säger sig att han ska sitta på sin härlighets tron och döma alla folk.

Och Johannes ansluter sig troget till mästaren. Han talar klart och bestämt om den 2:a och 3:e ankomsten och skiljer dem med en tidsrymd av 1 000 år, såsom vi ser av det 20:e kapitlet i Uppenbarelseboken. Ankomsten till tusenårsriket skildrar han i verserna 1–6, och ankomsten till den yttersta domen skildrar han i verserna 11–15, såsom vi sett i talet om den 7:e domstolen.

Så går vi till Paulus. Lägg märke till det nyss angivna stället hos honom (1 Kor 15:22–27). Där talar han om ordningen i levandegörelsen, nämligen: först "*Kristus som förstlingen och därefter, när han kommer, de som tillhör honom. Sedan kommer slutet*" o.s.v. Vad han här kallar "Kristi tillkommelse" är, såsom sammanhanget visar, hans 2:a ankomst, som han alltså skiljer från den 3:e, vilken han förlägger till "*slutet*" — Paulus överskådar här hela nya testamentets tid. Först ser han Kristus levandegjord i *hans* uppståndelse. Sedan, efter årtusenden, ser han dem som tillhör Kristus vid hans 2:a ankomst bli levandegjorda i den första uppståndelsen. Slutligen, efter en ny tiderymd, ser han "*slutet*" då den allmänna uppståndelsen sker.

Det står alltså fast att skriften lär en 2:a och 3:e ankomst. Och den läran har i alla kristna tider varit dyrbar för Herrens heliga. Och den ska ni inte låta tas ifrån er. Ty den ger en väldig väckelse och andekraft och sprider ett härligt ljus över både er egen och folkens väg genom tiderna, och över frälsningsplanens gång genom världen.

Uppståndelser

Uppståndelsen är tvåfaldig: den första och den andra, såsom vi ofta sett. Av den första får martyrerna och alla andra övervinnare del vid Herrens andra ankomst. Detta kallas "den första uppståndelsen" och i samband därmed visas fram på den 2:a vid tusenårsrikets slut. Ty så står där: "*De andra döda blev inte levande förrän de tusen åren hade gått*" (Upp 20:4–6).

Judarna på Kristi tid hade en fast och stadgad lära om två uppståndelser: den första och den allmänna. Den förra kallade de för "*de rättfärdigas uppståndelse*". Denna lära godkände Kristus. Det ser vi av hans tal om gästabud: Bjud inte dem som kan bjuda dig igen, utan bjud

fattiga, handikappade, lama och blinda, så ska du få din lön vid **de rättfärdigas uppståndelse** (Luk. 14:14). Här fastslår Kristus den sanningen att det finns en första uppståndelse, som endast kommer de rättfärdiga till del.

Alltså står det fast, att skriften lär en tvåfaldig uppståndelse. Och den läran har Herrens heliga haft i alla kristna tider. Låt inte den tas ifrån er.

Dagar

Vi har talat om frälsningsdag och domsdag och sett, att de sitter ihop som de två sidorna i samma blad. Guds och Lammets tron är nådastol och domstol i oskiljaktig förening. Straffdomen bryter väg för frälsningens nåd och stödjer frälsningens verk både hos den enskilde och hos folken. Guds domar är födslovåndor.*

Vi har också talat om den yttersta dagen, fastän vi inte förrän nu använt detta uttryck. Vad menar då skriften med den yttersta dagen? Ingalunda en dag i vår vanliga mening utan en tidsrymd, en tidevarvsdag. Det säger oss Petrus: *"Men en sak får ni inte glömma, mina älskade: för Herren är en dag som tusen år och tusen år som en dag"* (2 Petr 3:8). Och straxt därpå talar han om "Herrens dag" i betydelsen av den yttersta dagen, som alltså för honom är en tidevarvsdag.

Denna dag kallas den yttersta eller sista dagen. Det säger oss, att det finns tidevarvsdagar *före* denna dag. Hur många är då de dagar, som föregår denna sista? De är fem, nämligen fem förbundsdagar, som tillsammans med den 6:e förbundsdagen eller yttersta dagen, utgör världens arbetsvecka, varpå följer den 7:e förbundsdagen som är världens eviga sabbatsdag. Här bara en liten antydning om de sju förbundsdagarna.†

Den första dagen är **"Rotförbundets"** dag. Detta förbund slöt Gud med Adam och Eva genom löftesevangeliet. Genom detta evangelium uppgick den första dagens nådessol. Den dagen sträcker sig över urtidens folk. Men solen sjunker i väster. Hon går ned på grund av den stora världssynden före floden. Och flodens straffnatt välver sig över folken.

Men Herrens nådessol går åter upp. Den andra dagen träder in. Det är **"Noaksförbundets"** dag. Men solen går mot väster. Nu går hon ned på grund av den stora världssynden, som fick sitt uttryck i Babels torn. Och språkförbistringens straffnatt välver sig över folken.

Återigen uppgår nådens sol. Den tredje dagen träder in. Det är **"Abrahamsförbundets"** dag. Men solen går åter mot väster. Hon går ned på grund av Israels oavlåtliga knorrande i öknen, och folkutrotningens straffnatt träder in (4 Mos 14:34–35).

Men redan har solen gått upp och den fjärde dagen begynt. Det är **"Israelsförbundets"** dag, som grydde på Sinai. Men även denna sol

* Om "födslovåld till liv" se sid. 367

† Om de sju förbunden se sid. 1070–1080.

gick mot väster. Hon gick ned på grund av Israels försyndelse mot Kristus och mot apostlaförsamlingen. Och förkastelsens straffnatt breddade sig över det utvalda folket. I denna domsnatt går det och famlar ännu.

Men nådens sol gick åter upp, nämligen i Kristus. Den femte dagen breder sitt ljus över världen. Det är det **"Nya förbundets"** dag *såsom förstlingsfrälsningens och folkens rotlivsberedelses dag*. Den omfattar "3½ år" eller "42 månader". Det är i stort sett tiden mellan Herrens första och andra ankomst. — Slutet av denna dag kallas "den allsmäktige Gudens stora dag". Under dess sista "timmar" sjunker den femte dagens sol. Hon går ned i följd av den stora världssynden, då alla jordens konungar och folk församla sig mot Gud på Harmageddon. Och de fyra vindarnas straffnatt med "nöd utan like" griper hela världen.

Men straxt går solen upp och nu för sista gången över vår jord. Den sjätte dagen bryter in. Det är **"Folkförbundets"** dag under tusen år, folkbrudens bröllopsdag, himmelens och jordens bröllopsdag. Men även dess sol sjunker, och det på grund av Gogs och Magogs förfärande världssynd (Upp 20:7–9). Och hon går ned i den yttersta domen. Detta är den sjätte dagens afton. Och därmed är världens arbetsvecka avslutad.

Men nu uppgår den eviga härlighetens sol. Den sjunde dagen träder in. Det är **"Härlighetsförbundets"** dag. Dess sol är **"Herren Gud"** (Upp 22:5), som nu breder sitt ljus över nya himlar och en ny jord. Detta är världens sabbatsdag, som räcker i "evigheternas evigheter".

Vi har nu sett vilka de sex dagar är, som utgör världens arbetsvecka. De är de sex förbundsdagarna eller förbundstiderna. Ty att Herrens tidevarvsdagar ska räknas på detta sätt, är tydligt. En dag måste ju ha sin sol. Och världsdagarnas sol är naturligtvis den nådessol, som lyser och leder under varje sådan dag. Och Guds nådessol träder inte fram i tiden på annat sätt än genom de sex förbunden, vilka ju skriften så kraftigt och högtidligt betonar.

Och nu ser vi vad som menas med den yttersta eller sista dagen på jorden. Det är den 6:e. Och den bestämmer Johannes till tusen år. Det är alltså detsamma som det tusenåriga rikets hela tidevarv. Och den är både en frälsningsdag och en domedag, och båda delarna i högsta grad. Den är en frälsningsdag i högsta grad, ty under den frälsas *folken* och hålls frälsta. Och den är en domedag i högsta grad, ty den börjar med den viktigaste dom som dittills hållits på jorden, domen över jungfrurna och tjänarna som är domen över "Guds hus" (1 Petr 4:17). Och den slutar med den största dom på vår jord: den yttersta domen. Och inte bara det, utan mellan denna början och detta slut ligger många domsperioder då Herren och hans underkonungar måste med järnspiran krossa folken, allt efter behov.*

Alltså är den yttersta dagen inte detsamma som tiden för den yttersta

* Om "järnspiran" och "tusenårsriket", se sid. 786 f. och 812 f.

domen. Nej, denna dag omfattar mycket mer än denna dom. Ty den yttersta domen upptager endast den yttersta dagens sista stund.

Att den yttersta dagen ska fattas så som vi nu antytt, det ser vi tydligt av Herrens tal om denna dag. Tag t.ex. dessa ord: *Detta är min Fars vilja: att var och en som ser Sonen och tror på honom ska ha evigt liv, och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen.* (Joh 6:40).

Här talar han om uppväckelse eller uppståndelse på den yttersta dagen. Och vilka är det som han ska uppväcka? ”De som tror på honom”. Till dem hörde hans elva lärjungar. De dog alla i en sann tro. Och dem ska han uppväcka. Men när? Månne vid den yttersta domen? Omöjligt. Ty han har själv fastslagit läran om ”de rättfärdigas uppståndelse”, såsom vi sett. Han måste alltså uppväcka dem vid denna uppståndelse, som är den första uppståndelsen.

Och efter denna uppståndelse kommer det att finnas många som dör i en sann tro på honom. När ska han uppväcka dem? Naturligtvis i den allmänna uppståndelsen vid den yttersta domen.

Alltså kommer han att uppväcka somliga troende vid den första uppståndelsen och somliga troende vid den andra uppståndelsen.

Och märk nu: alla dessa troende säger han att han ska uppväcka ”*på den yttersta dagen*” Vad menar då Herren med den yttersta dagen? Jo, han menar den dag, i vars soluppgång den första uppståndelsen sker och i vars solnedgång den andra uppståndelsen sker. Se, där har vi den yttersta dagen fastslagen av Kristus själv såsom varande tusenårsdagen mellan de två uppståndelserna.

II.

Den kyrkliga rörelsen

Det har i vår tid uppstått en ”kyrklig väckelse” i vårt land. Gott. Men här faller ett drygt ansvar på er, ni Herrens heliga, både präster och lek-män. Ni måste ha en skarp blick för både det sanna och det falska i denna rörelse.

Det falska i den består bland annat däri, att den hos stora skaror huvudsakligen går ut på att *frälsa statskyrkan*. Och så långt den gör det, faller den under förgängelsen liksom hon.

I statskyrkan bor och huserar statsskökan.* Hennes präster och lek-män har ingen kallelse av Gud att vara *djuromskapare*, utan bara en tillståndelse av honom att vara *djurtämjare*. Och så blir *deras* ”kyrkliga rörelse” bara ett nytt djurtämjari, som ju kan ha någon nytta för det jordiska samhället.

Statskyrkofolket inordnas nu i nya organisationer och dresseras till kyrklighet. Men märk, ni heliga, hur litet det är fråga om den *förstabudsmässiga* och *tidsenliga* utorganisationen ur vilddjuret, skökan, paddan och trollpackan, och inorganisationen i *förstabuds-Kristus*. *Och dock är det endast denna organisation, som kan hålla stånd mot de avgrundshärrar, vilka nu dagligen vältra sig in över Eufrat. Detta är oemotsägligt.* †

Talet om ”Fädernas kyrka i vårt land” har missuppfattats av många. De tänka sig denna kyrka såsom det enda ideal, som nu bör förverkligas. Men det är ju inte meningen. Ty inte ägde *hon* det andemått och den utrustning av Gud, som kan uppta kampen mot det inbrytande antikristiska demondömet. Nu står Guds folk inför en fiende som är mycket svårare och mycket mäktigare än våra fäders fiende. Detta är oemotsägligt.

Nej, låt vända oss *framåt!* Räddningen ligger i sjunderikskyrkan, som är ”*byssus-kyrkan*”.‡ *Hon* är det ideal som måste uppnås. Endast åt henne, *inte* åt statskyrkan, har Gud givit uppdraget att kämpa segerkampen mot avgrundsbarbarerna från östern.

I demonpaddornas lärdomssalar och skolor, och i ”Folkets hus” och i tusentals andra hus i alla samhällsklasser, ljuder nu ord som sannerligen inte är tomma. De är fyllda av mot-pingstanden från nedan och tar människorna med storm.§ Denne österns krönte konungaande,

* Om statskyrkans och därmed statsskökans uppkomst enligt profetian se sid. 1170–1178 i ”Andens Lag”.

† Om ”förstabudsmässighet”, se sid. 525–528; 533–537. Om ”tidsenlighet” sid. 1216–1227. Om ”vilddjuret” sid. 57–78. Om ”skökan” sid. 78–89. Om skökan som ”padda” sid. 917–922. Om skökan som ”trollpacka” och andliga trolldomen sid. 999–1018. Om ”avgrundshärrarna” från östern sid. 1040–1061.

‡ Om ”byssuskvinnan” och ”drakens krig”, se sid. 1179–1186 och 1237–1244.

§ Om ”paddömet”, se sid. 952–958.

vars hemiska eld nu flammar redan i barnens och ungdomens djävulska blickar — hur vill ni möta denne mäktige ande med en statskyrkoande, om så "Gustav II Adolfs"! Inte en drabbning sådan som den forna vid Lützen förestår, utan en drabbning mellan Herrens heliga och all världens "besatta konungar och folk" på Harmageddon.

Ja, här faller ett drygt ansvar på er, ni Herrens heliga i statskyrkan. Allt beror på om ni kan ingjuta i den "kyrkliga rörelsen" en brinnande hänförelse för *ny dräkt, ny dräkt, "byssusdräkten*, den glänsande och rena", som är det antikristiska demonväldets enda fasa och ohjälpliga undergång.

Lyckas det er att få de väckta att ikläda sig detta oövervinneliga "byssus" som i rätt tid för med sig alla apostoliska kraftunder och kraftgärningar, då ska de sju tordönen börja "tala" i vårt nordanland, och paddorna kryper ned i sina hål, och trollen flyr förskräckta bortom Eufrat, och demondömet kastas tillbaka för någon tid.

Allt hänger på den nya och tidsenliga dräkten eller på ett nytt och tidsenligt andeliv, som är det nya demon- och paddlivet övermäktigt. Detta är oemotsägligt.

Men det farligaste hindret vid denna er vägledning av rörelsen är vissa professorers, biskopars, prästers och lekmäns fanatiska iver att ingjuta hänförelse för statskyrkan och för hennes gamla, *numera otillräckliga* andeliv. Hennes "frälsning" eller räddning är för dem huvudsaken, och själarnas "byssusfrälsning" är för dem en motbudande "nymodighet". Naturligtvis, ty denna frälsning innebär ett glödande hat till statskyrkan så långt som hon är statsskökan, vilken är ett drakens och djävulens verk.

Guds folk i statskyrkan, så också i småkyrkorna, får *aldrig, aldrig* åtnöja sig med mindre än Smyrnas och Filadelfias prima kristendom i profetisk d.v.s. tidsenlig gestalt. *I den ska man orubbligen fatta ståndpunkt och från den ska hela kristenheten ses och bedömas.* Detta är oemotsägligt. Ty all annan kristendom, även den prisvärda efesinska, står under mönstrarens omutliga dom: *"Du är fallen: ändra sinne, varom inte, så kommer jag över dig."* *

Ja, detta är en fruktansvärt allvarlig sak och dock så förfuskad och bortglömd. Bara det är "rörelse", så är man belåten i vida kretsar i alla kyrkor. Mångtusen är så "väckta och rörda" och är med och "väcker och rör" och ställer till en väldig "sekunda röra", som så småningom övergår i det "under-sekunda" klabbet: en stinkande Sardes- och Laodiceasump.

Nej, upp på Smyrnas och Filadelfias förstabudshöjd, **all**-kärlekens heliga höjd i safirens rena och klara rymder, högt över vilddjuret, skökan, paddan och trollet!

Alla kyrkor tillsammans, så långt de är sköko-, padd- och trolldomskyrkor, utgör det världsbehärskande och världsfordärvande Babel med sin andecentral i sköko-, padd- och troll-Rom.

* Om de sju församlingarna i Upp 2–3, se kap. 9 i "Andens Lag".

I alla dessa kyrkor finns solkvinnan, som är Guds församling på det 7:e berget, Sions berg.* Hon finns där i egenskap av ”ättlingekvinnan”, eller ”de kvarblivna ättlingarna” som är fångar i Babel och ”övervunna” av draken genom vilddjuret och skökan (Upp 13:7).†

Och liksom Guds folk hade *andligen* utgått ur det gamla Babel, innan det i *yttre* mening utgick ur det, så har också solkvinnan i *andlig* mening utgått ur det kristna Babel och står färdig att i *yttre* mening utgå ur det, då demonerna från östern börjar göra det till ”sin boning”.‡

Alltså måste de troende i alla kyrkor ha i anden gått ut och dagligen på nytt gå ut ur sin kyrka, så långt som hon inte är ett Smyrna, ett Filadelfia, ett prima Tyatira eller ett prima Sardes. Detta är oemotsägligt. Ty allt annat i alla kyrkor, som inte är detta prima står under domen: ”Ändra sinne!” I sanningen allvarlig sak!

Ja, denna utgång är förvisso inte den småsak och suddaffär, som den blivit i både statskyrkan och i småkyrkorna till omätligt själafördärv. Inför Gud gäller ingen annan kyrka än sjundebergskyrkan. Endast på Sions berg står de tolv gånger tolv tusen ”jungfrurna” som är de 42 månadernas Smyrna- och Filadelfiaförsamling, förstlingen, den ”köpta från jorden”.

Den som inte hör till denna *bergskyrka*, hör inte till Guds nytestamentliga folk, det i mönstringens stund ”ostraffliga”. Detta är oemotsägligt. Ty allt annat folk står under domen: ”Ändra sinne!”

Alltså måste man ha gått ut från allt vad sköko-, padd- och trolldoms-kyrka heter, och gått in i **bergskyrkan**. I sanning ingen småsak, det!

Och – såsom vi redan antytt – med denna utgång slarvas det ohyggligt i alla kyrkor, särskilt i statskyrkan, där den världsandliga jämnstrukenheten är så *allmän, farlig och babelstark*, hos många tusen troende, även de bättre. Man har inte steget-ut-trons blick för den djupa och skarpa förstabudsgränsen som de tre predikoänglarna drar upp mellan solkvinnan och skökan, utan dessa två flyter ihop under namn av den egna ”kära kyrkan”. Och så märker man inte att det också är skökan, som man har så kär och försvarar och håller om ryggen. Och så är den andliga utgången ur Babel förfuskad. **All**-kärlekens Smyrna- och Filadelfia-höjd känner man inte, besmittad, nedtyngd och fjättrad som man är av denna världens jordkrypande ande. Och så står man med alla sina verk för Guds rike under domen: ”Du är fallen, ändra sinne!” Allvarliga saker i sanning!

Alltså, ni hundratals präster i statskyrkan som har kallelse av Gud till djuromskapelse, och ni tusentals lekmän i henne som hör till Herrens heliga§ – lär inte människorna att klänga och klibba sig fast vid statskyrkan, utan lär dem att gå ut ur hennes själamördande Babels-ande och att gå in i den ena, enda och allmänneliga **bergskyrkan**. Bara så har

* Om solkvinnan, se kap. 12 i ”Andens Lag”. – Och om de sju bergen se sid. 259 f.

† Om ”de kvarblivna ättlingarna” och ”drakens krig” sid.1210–1216 och 1230–1237.

‡ Om utgången ur Babel, se sid. 1083–1096.

§ Om dessa präster och lekmän, se sid. 316 f., 665 f. och 969.

de någonting att stå på, då statskyrkan faller.

Statskyrkan är för österns antikristiska barbarer som sprödaste strå. Ja, de har laga rätt att göra henne till ”sin boning” och att styra och ställa i henne och *med* henne efter behag. Hennes tillvaro ligger i riksdagens hand. Hon beror av den världsliga maktens och därmed av vilddjurets nåd eller onåd. I henne kan Sveriges argaste antikrist bli högste styresman (ecklesiastikminister). Och han kan besätta alla hennes biskopsstolar med antikrister och tillsätta professorer, som undervisar blivande präster i antikristendom.

Är då detta en kyrka att älska och att binda människor vid? Nej, fy! Det är en kyrka som de ska läras att hata och utrota, *så långt som hon är skökan, paddan och trollpackan*. Detta är oemotsägligt.

Låt alltså statskyrkan vara vad hon är: en bedrövlig inrättning som väl haft stor betydelse för vårt folk i tider som flytt. Men som i de antikristiska tider vilka nu bryter in, ska visa sig bli det farligaste hindret för Guds rike, om hon envist omfamnas, fastän österns ”demoner, ugglor och korpar gör henne till sin boning”. Ja, hon ska då bli inte bara ett hinder för Guds rike, utan dettas ödeläggelse och utrotning bland vårt folk, såsom fordom skett i många kristna länder. Och det är sorgligt att se hur till och med flera av själva spetsarna i statskyrkan är blinda för dessa faror och därmed visar, att deras utgång ur Babels själamördande ande är förfuskad. Nu faller de som gräs för lien inför den inbrytande antikristendomen, som de ”tolererar” för att rädda sambandet med staten och därmed rädda den ”kära statskyrkan”. Ja, i våra dagar får vi bevittna hur själve överbarbaren från öster i Guds namn tar hand om prelaterna. Och så dansar skökan häxdansen med djävulen, under det att Guds folk gråter och vrider sina händer.

Sålunda ska vi lära människorna att älska – inte statskyrkan, utan *bergskyrkan*. Bind dem vid henne, så har du dem bundna i sanning! Ty endast hon är den församling som har Herrens löfte om evigt bestånd (Matt 16:18). Ja, hon är den evigt oövervinneliga *bergs-, bergs-, bergs-kyrkan*. Hon har blivit bortskymd och föraktad av de många ”kära kyrkorna”. Men vad det lider så kommer hon till heder igen, ty här stundar storm, då endast det *står* som står på *berget*.

Alltså: inte statskyrklighet, utan *bergskyrklighet* är vad som nu mer än någonsin krävs. Inte statskyrklig skolning, utan ”*byssusskolning*” bör det nu läggas an på. Bara så ska ni präster och lekmän kunna bilda en evigt bestående ”byssus”- och bergsförsamling i vårt land samt en förblivande rotlivsberedelse hos vårt folk, allt till största betydelse för det då statskyrkan faller. Detta är oemotsägligt. Och allt detta vet många av er bättre än jag.

Men, få se hur det går. Den stora statsskökan ligger med i allt. Hon har världsanden kär, ty den är hennes dyra gemål. Och hon är den stora paddan, som jämt hänger med och gör att statskyrkan alltid kommer för sent. Och hon är den stora trollpackan som alltid trollar frälsning utanför förstabuds-**alltet** och därmed utanför bergskyrkan, och som håller många tusen troende i den statskyrkliga paddstrukenheten och jordbundenheten, där kattbjörnen ligger med och mår väl. Ja, få se, om

hon kommer att göra största delen av den ”kyrkliga rörelsen” till ett nytt horeri, ett nytt trolleri och ett nytt padderi. Härvid har hon en god hjälp av den moderna skökan eller av de rationalistiska modernisterna, som behandla kristendomen, såsom mullvaden behandlar trädgården då han gnager av alla rötterna.

Solkvinnan (bergsförsamlingen) finns i alla kyrkor, både stora och små. Det är hon som träder fram på världens skådeplats, då Babel fallit och skökan fått sin dom (Upp 19:1–8). Det är åt henne det blir givet att i fullaste mening kläda sig i himmelens ”byssus, det glänsande och rena” (v. 8). Det är denna ”byssuskvinna”, som intill blods på Harmageddon ska inför jordens ”demoniska konungar och folk” bjuda respekt för det eviga förstabudsevangeliets från himmelens mitt, vilket skökan utrotat hos alla folk.

Alltså, ni vita och varma solkvinnoandar i alla kyrkor, träd varandra närmare oberoende av alla kyrkliga särmeningar, namn och etiketter. Fatta varandra i handen och slå den heliga syskonringen kring det gyllene altaret i bergskyrkan – ty här kommer den Harmageddoniska dag, måhända förr än ni tron, då ni ska möta ”konungen med det gruvliga namnet”: Apollyon, den gamle ”fördärvaren” från strömmens dagar, folkvandringarnas avgrundsflods dagar, och den nye ”fördärvaren” i spetsen för österns härar på Harmageddon.*

Sen upp, ni hjältemän och hjältekvinnor i alla kyrkor, se där gryr i öster en morgon, dess hemska flammor bådär ”nöden utan like”! Den allsmåttige Gudens stora dag går upp. Vi ser den, och vi ser österns barbarer kasta sig över er – ”luftens ugglor och korpar” och avgrundens hundar i människogestalt jagar och river er i stycken. Men se, se! Nu är segern vunnen – förstlingsskaran upprycks, vindarna släpps, världsorkanen bryter ut och bortsopar demondömet från jorden för ”tusen år”.

Märk, ni heliga, de stora världs- och rikssignaturerna. Tvåhornsprofeten fördärvare det 6:e och etthornsprofeten det 7:e världsriket. †

Under hela denna tid är det partiell solförmörkelse. Skökans ”måne” under det 6:e och demondömet ”måne” under det 7:e världsriket skymmer den 3:e himmelens sol. ‡ Under denna tid är alla solmänniskor klädda i ”säckar”, sorgedräkten över solförmörkelsen och den ställföreträdande botdräkten för den solförmörkande världssynden och martyrdräkten under denna synd, som gjort dem ”överbunna” av draken.

Märk också solkvinnans historiska skeden. Först är hon ”hemmakvinna” en liten tid, därefter ”ökenkvinna” i 1260 dagar. I denna senare egenskap är hon först ”martyrkvinna”, därefter ”örnvingekvinna”

* Om strömmen ur drakens mun, se sid. 1187 f.

† Om ”det falska profetdömet horn och mun”, se sid. 917–930.

‡ Om ”solkvinnan” och ”Tu-budsolen”, se sid. 1136–1141.

(statskyrkoskedet) och slutligen ”byssuskvinna”.*

Vi befinner oss i slutet av örnvingeskedet, då ”de kvarblivna ättlingarna” sätts på hårdaste prov genom den månghövdade andliga förvillelsen, i vilken Gud lägger ”villfarelsens kraft”. Nu gäller det energisk hushållning med den ”lilla kraften” som utmärker örnvingeskedet.[†] Men det gäller också att i denna övergångstid, då sköko-Babel börjar övergå i demon-Babel och örnvingekvinnan övergår i byssuskvinnan — det gäller då att låta Herren förbereda ”byssusiklädnaden” genom djupare utfödelser än någonsin förut. Denna iklädnad har redan börjat hos flera av Herrens heliga. Det är, som vi sett, just den dräkten som den ”kyrkliga rörelsen” först och sist och framför allt behöver i de förfärande tider som stundar. — Gå inte tillbaka till flydda tider i vår kyrka, gräv inte fram hennes andliga liv såsom ett mönsterliv, ty det räcker nu inte till, inte ens där det var som bäst. Nej, gå tillbaka ända till apostlakyrkan. Hennes Smyrna- och Filadelfialiv är just vad vi nu behöver, och det är just byssuslivet. Utan det är vi förlorade.

* Om dessa skeden se sid. 1162–1186

† Om ”att hushålla” och ”de kvarblivna ättlingarna”, se sid. 866–871, 1214–1215.

III.

Vårt folk

Det finns i vårt land en frisk och kraftig folkkärna. Det ska domarnas och sällningens tid visa.*

Men, i stort sett, är du, vårt svenska folk, så genomfrätt av vilddjuret, så upplöst av gudlöshet och budlöshet, så genompyrt av lögn och orättfärdighet, att om du skulle leva Lammet en enda dag så gick allt ditt ”bestående” sönder – hela riket, i stort sett, låg där i kras. Och det kommer en tid då du ska krossas under de fyra vagnarna, för att om möjligt kunna helas (Sak 6:1–8).

I detta folkfördärv har den lutherska förfalskarekyrkan en fruktansvärd skuld. Hon har rivit ut alla Guds bud ur evangelium och ur den rättfärdiggörande tron och i århundraden rasat mot dem som en furie.†

Hos tiotusental av de socialistiska arbetarna i vårt land sitter den antikristiska demonpaddan‡ inte så djupt, som det stundom vill synas. Då sitter hon mycket djupare hos det vidriga finanshaj- och procentarepaketet och hos ”demoniska arbetsgivarepåvar”.§ Kommer här en profet, klädd i ”byssus” och ”säck” och med den ”höga rösten” från den 3:e himmelens mitt,** då skulle de förra lyssna till honom, men de senare skulle ”korsfästa” honom (Upp 11:7–8). Sådana profeter ska komma, i synnerhet då det stora Babylon fallit och solkvinnan träder fram, klädd i himmelens ”byssus”, det glänsande och rena.††

Demoniska anarkister, syndikalister, nihilister och alla sådana har en stor mission att utföra i Guds världsstyrelse. De har samma uppgift i samhällskroppen som *de* bakterier har i människokroppen vilka dödar och utrotar andra bakterier.

Deras djävulska gissel är nödvändigt för djävulska nackar och ryggar. Då de i sinom tid släpar er i rännstenarna, ni stockblinda högerpaddor och vänsterpaddor som bygger samhället **utanför grundvalarna**, och då de slaktar er, ni hjärtlösa mammonspaddor och alla andra tjuvpaddor som stulit den fattiges ”mantel och bröd”,‡‡ så vet att ”sådant läder ska ha sådan smörja”.

Ungefär två tredjedelar av de sju församlingarna — däribland det på allt gott så rika Efesus — befanns i mönstringens stund vara fallna och

* Om ”mänsklighetens lärotid” och ”skökodörets laglöshet”, se sid. 789–810 och 1031 f. i ”Andens Lag”.

†† Om ”det budlösa evangeliet – förfalskningen av Andens lag”, se sid. 312–322.

‡ Om ”paddans” betydelse i profetian (Upp 16:12–16) se kap. 10 i ”Andens Lag”.

- Då vi kallar personer för paddor, så menar vi bara den gudlösa och jordkrypande beskaffenhet hos personerna som skriften betecknar med ordet padda.

§ Om ”penningpaddor”, se sid. 995 f.

** Om ”den förste predikoängeln”, se sid. 1062–1080.

†† Om ”byssuskvinnan”, se sid. 1179–1186.

‡‡ Om ”pelarmänniskan” och ”andrabudsgärningen”, se sid. 883–886 och 611–613.

ställdes under domen: ”ändra sinne, varom inte, så kommer jag över dig”. Bara ungefär en tredjedel — nämligen Smyrna, Filadelfia, en liten grupp i Tyatira och en liten grupp i Sardes — höll provet. Tror ni verkligen, ni troende i vårt land, att tillståndet bland er är bättre än det var bland de troende på Johannes tid? Ja, gör ni det, då är ni hemskt förblindade.

Förvisso finns den prima ”tredjedelen”, den ”heliga kvarlevan”, i alla kyrkor tillsammans i vårt land, men vad är i övrigt det andliga livet bland vårt folk? Jo, ett trolldomsliv utanför förstabuds-alltet, ett dröm- eller svärmareliv i det lögnevangeliska ”månskenet”, ett paddliv underlägset Smyrnas och Filadelfias duvoplan.

IV.

Försoning och helgelse

Att Kristus, sådan han nu är ”inför Fadern”, är försoningen (1 Joh 2:1–2), och att han sålunda till hela sin person *är* den försoningsgärning som han utförde på korset – i enlighet med den lagen att människan är vad hon gjort* – den sanningen i hela dess himmelska allvar och kraft går sent upp för de heliga i vår av skökan fördärvade tid.

Och att den personliga (subjektiva) försoningen med Gud ges endast genom den förbundsmässiga nyfödelsen, som är rättfärdigfödelse, eller genom subjektiveringen av *”den rättfärdige, som är försoningen”* – den sanningen trollar sig hela kristenheten ifrån. *”Alla folk blev förledda genom din häxkonst* (Upp 18:23).†

Helgelsens fullbordan intill den ”fullkomlighet”, som *kan* och *bör* uppnås på jorden,‡ ligger mycket djupare och högre än de flesta av nutidens heliga tro. Hela kristenheten är sövd genom skökans ”mänskesevangelium”.§ Och denna sömn har gripit och förslöat många av Herrens heliga.

Helgelsens bibliska allvar, som kräver det evangeliska arbetet ”med fruktan och bävan” på daglig nyfrälsning under de dagliga och stigande frestelserna, är förskräckligt bortslarvat inte minst hos oss lutheraner. Ja, det finns få lutheraner i den lutherska kyrkan. Hon har, i stort sett, förkastat Luthers förstabudsfullbordande tro och rättfärdiggörelse.** Hon har tagit hans namn, men förnekat hans världsskakande och världsväckande förstabudstro. Och så kan hon inte skaka och väcka som han med de tre änglarnas eviga förstabudsevangelium från himmelens mitt.†† Detta evangelium känner hon inte, utan står där och inpräntar frälsningsfusk och helgelseslarv.

Goethe säger någonstans att ”ständigt upprepade fraser slutligen förbenar sig till övertygelse, som förslöar tankeorganerna och omdömesförmågan.” Och hur har inte de lögnevangeliska fraserna förbenat och förslöat många tusen troende! Ställ inför dem de tydligaste bibelord som är dem emot, och de kan inte se vad där står om det så kostade dem livet.

Det finns i liv och död endast en enda säker plats på vår jord. Det är publikanens plats där nere vid dörren. Lämna aldrig den, ni Herrens heliga, ty då är ni förlorade. Ni har visserligen inte hans grova synder, men ni har mycket svårare synder än han ty ni syndar mot mycket högre

* Om ”trons gärningar” och ”Lammets ande”, se sid. 635–643, 204 f. i ”Andens Lag”.

† Om denna trolldom, se sid. 999–1018

‡ Om att ”fullkomligheten står i förstabuds-alltet”, se sid. 828–832.

§ Se sid. 1136–1141

** Om ”Trons förfalskning”, se sid. 643–670

†† Om ”de tre predikoänglarna”, se sid. 1062 f.

nåd än han. Då ni får blick för trons prima och sekundliga stamgärning med sina prima och dagliga fruktgärningar,* då får ni blick för sekundlig och daglig synd som ni förut inte anat. Och då är det ohjälpligt slut med ”förtjänst och berömmelse.”

Strömmen från tronen väller ned i vår värld endast på en enda punkt – ja, just där publiken står. Och denna ström som är Guds och Kristi ande, utan vilken ingen hör Gud eller Kristus till, skapar smyrnensisk och filadelfisk ”fullkomlighet” och ”ostrafflighet” och ”sardesisk värdighet” bara i ett äkta publikanhjärta, som begär bara *nåd*, *livsnåd*.† Detta publikanhjärta är den enda jordmån i vilken ”den första kärleken” och ”de första gärningarna” växer. Endast ”publikaner”, aldrig fariséer, kan stå på Smyrnas och Filadelfias höga helgelseplan i safirens rena och klara rymder.

* Om ”Trons gärningar enligt Luther” och ”förstabuds-alltet, se sid. 628–635; 682–693.

† Om ”tubudsnåden”, se sid. 1116–1122.

V.

Förstabudsmässig tro

Varför är Kristus såsom övervinnaren så sällsynt bland de troende? Därför att han inte mottas förstabudsmässigt.*

Kristus är Guds "Allt" till oss, och därför måste han mottas med en tro "av allt hjärta, av all själ, av all kraft och av allt förstånd". Detta är den förstabudsmässiga tron, och endast genom den blir Kristus övervinnare i och genom oss, eller vi blir övervinnare i och genom honom.

Det är en hemsk villfarelse bland många, båda lärda och olärda, då de gör den mottagande tron förstabudslös, vilket den *aldrig* är. "*Gud ska du finna, om du söker honom av allt ditt hjärta och av all din själ*" (5 Mos 4:29). Se, där den sökande och mottagande tron. Den går av "*allt hjärta och av all själ*". Och bara den *får*. Den får Gud.

Trons mottagande hand måste vara förstabudsmässigt öppnad, d.v.s. den måste släppa allt för att kunna motta Gud som sitt Allt. Ja, därpå hänger det.

Luther säger: "*Hjärtat kan inte leva i tron, så länge det lever i det kroppsliga och synbara*". Se, där har vi det. Just detta "kroppsliga och synbara" är det "**allt**", som måste släppas för att få Gud "**Allt**". I annat fall blir det en tro i vilken hjärtat inte är med, och det är just sköko-, padd- och trolldomstron.

Människa, hur vill du motta Gud "Allt" med en hand, som är full av det synliga och förgängliga "allt"? Med 4 fingrar håller du krampaktigt fast kring detta "allt", och bara lillfingret öppnar du till hälften för Gud "Allt". Och detta kallar du tro. Och den prisar och besjunger du såsom "den som ingenting har att komma med" under det att den kommer full av det förgängliga "allt", och såsom "den som ingenting kan" under det att den *kan* hålla avguden så fast att inte ens Gud kan bortta den.

Ja, sådan är största delen av den gängse tron. Den kommer med lillfingret och möjligen med fingret därnäst, men så mycket hårdare kniper den åt med de övriga tre. Undra då på, att Kristus Övervinnaren är så sällsynt bland de troende. Vad är felet? Brist på förstabudsmässig tro såsom mottagande tro, brist på förstabudsmässigt öppnad hand som släpper "allt" för att motta Gud i Kristus såsom sitt "Allt".

Trons förstabudsmässighet är ett skapelseverk av Gud, ett eldens och luttringens förstabudsliv som är *grundlivet* till det övervinnande pingstlivet, eller som är kärlet, kärleshjärtat, i vilket pingst-Kristus tar sin boning. Han bor endast i ett **allt**-hjärta.†

* Om "trons väsen", se sid. 525–537 i "Andens Lag".

† Om den "för-pingstliga lärjungaskolan", i vilken trons förstabudsmässighet frambringas, handlar kap. 7 i "Andens Lag".

VI.

Manlig kristendom

Man klagar: ”Männen är så få i kyrkor och bönhus”. Och man frågar: ”Hur vinna männen för kristendomen?” Svar: *”Männen vinns bara genom manlig kristendom”*

Föd ”den manlige” inför draken i himmelen så blir du mannen med det manliga ordet, och männen – så många som vill betala priset för förstlingsskapet* och så många som har behov av rotlivsberedelse† – ska samlas kring din predikstol.‡

Fram med den stjärnekrönta och solbeklädda ”manföderskan” (solkvinnan), som håller stadig fot på ”månparets” nacke och hatar det bleka, sliskiga och pjåskiga månskensevangeliet! § Bara hon äger den sanna manligheten och den sanna kvinnligheten i deras himmelska enhet och samskapelseväsen, där det inte finns ”man och kvinna”. Bara hon passar för män och passar för kvinnor. Det känner de också i sina andars himmelska rot och böjer sig villigt för det krönta och strålande solmajestät som de möter i henne.

Det finns präster och predikanter i vårt land som tillhöra den ”manfödande” solkvinnan. De står på det eviga förstabudsevangeliets Smyrna- och Filadelfiahöjd och har den ”höga” och ”manliga” förstabudsrosten. De gör inget väsen av sig, och de är ofta beslöjade t.ex. med små gåvor, svag röst, kroppslig svaghet och ofördelaktigt utseende o.s.v. På sådant stöter sig alla de som ska stötas bort för att inte hänga med och tynga ned. Och så kan det hända att en sådan storman i Guds rike, som representerar alla tre predikoänglarna, får stå där med ganska få åhörare, under det att en paddpräst eller paddpredikant har fullt hus.**

Dessa i all sin litenhet och ringhet så väldiga förstabudsevangelisterna möter ofta den nasaretanska hjärtefördämningen, mot vilken inte ens Kristus förmådde någonting (Luk 4). Och så kan de, som han, ingenting uträtta. De står där i ”säcken” och i sitt skymundan såsom martyrer under sköko-, padd- och trolldomsfördärvet, som behärskar största delen av kristenheten och största delen av de troende. Och ofta dör dessa oförstådda såsom Herren, med få, ja, nästan inga vänner på jorden.

* Om ”förstlingsskapet” och ”övertinnandet”, se sid. 680 och 909 i ”Andens Lag”.

† Om ”lärotiden”, se sid. 789–792.

‡ Om att föda ”den manlige” (vilket motsvarar grundtextens ”ton arrena”, medan Folkbibeln 2015 har översättningen ”Sonen”) Upp 12:13, se sid. 1142 f.

§ Om ”solkvinnan”, se sid. 1132–1162.

** Om de tre predikoänglarna m.m. handlar kap. 11 i ”Andens Lag”.

VII.

Bara som en sekund

Många troende går med dessa frågor i sitt hjärta: ”O, Gud hur kan du ha gett upphov åt en värld, som blivit detta stormande och fräsande hav av gränslöst elände under många tusen år? Hur kan du låta miljoner oskyldiga barn födas in i en värld, där otaliga händer räcks dem till fördärv, men där inga eller så få och så svaga händer räcks dem till räddning och hjälp? Hur kan du ha givit denna väldiga makt åt vilddjuret och den falske profeten att förvillan och fördärva jordens innebyggare,* under det att du gett så liten makt åt dina heliga, att vilddjuret kunde ”föra krig mot dem och övervinna dem”? † Hur kunde du ge snart sagt *allt* jordens goda åt draken, vilddjuret och skökan, under det att dina tjänare knappast har den nödtorftigaste brödbiten? Ja, hur kunde du skapa en värld, som i stort sett inte syns vara något annat än demonernas danspalats och serafernas spottkopp?”

Något svar på dessa frågor får du inte under främlings- och pilgrimsskapet på jorden, utan du får bara denna avvisande varning av Anden: *”Du människobarn, lägg dig inte i det, som du nu inte kan fatta”*. ‡ Och om du det oaktat sysselsätter dig med dessa bittra och ofta hädiska tankar, då övergår varningen i hotande eldsflammar i din ande, vilka tydligt säger dig: ”Antingen underordnad Gud och hans världsstyrelse utan att begripa, eller: bort, bort!”

Men en antydning om hur dessa frågor i sinom tid kommer att besvaras, får du redan här på jorden. Du får någon gång sitta ned med Herren vid mannabordet n:r 3, § vilket är detsamma som någon grad av uppräckning till paradiset. Och då du befinner dig på denna himmelska höjd, hur syns dig då ditt flydda liv med all dess nöd, alla dess mödor, lidanden och kval — ja, hur syns det dig? Jo, bara som en sekund. Och denna bittra sekund födde i dig den övermåttan viktiga härlighet som du nu smakar och som är bara en liten droppe av det oändliga härlighetshav som väntar dig.

Och så ska det också visa sig för mänskligheten, för ”folken”, då de vandra i det nya Jerusalems ljus (Upp 21:24), att deras mångtusenåriga ve-tid på jorden var bara som en sekund i deras oändliga tillvaro, en bitter sekund, som födde en onämnbar härlighet under milliarders milliarder evigheter. Ja, evigheter utan ände och tal och med alltjämt stigande härlighet uppåt mot härlighetens outtömliga källa: **”Gud, den Allsmäktige, Helige och Evige”**.

Ack, synd och död, fördärv och nöd, plågor och kval, tårar och rop

* Om ”vilddjurets makt”, se sid. 970 f. i ”Andens Lag”.

† Om ”de kvarblivna ättlinagarna”, se sid. 1210 f.

‡ Om ”vilddjuret” och ”bittra tankar”, se sid. 970–974

§ Om ”trons manna”, se sid. 737

under tusentals år – hela detta oöverskådliga världs-ve är bara ett försvinnande moment i Guds oändliga och eviga världsstyrelse. Ja, mindre än ett inget mot det höga och härliga mål, till vilket Gud **Kärlek** leder sin värld. I hans allsmåktiga hand upplöses i rätt tid alla de onda makter, som nu tycks ha hand om hans värld.

VIII.

Operation

I vår första uppsats har vi talat om fostran. Där påvisade vi faran för den fostrade att stanna i ”blomningen” och inte fortskrida till frukt.

Men det gäller vid alla slags lidanden. De är nämligen Guds operationer. Där sitter i allt lidande en kniv som riktar sig mot vår sjuka punkt.

Gud opererar oss, stundom med ”grymhet”, såsom vi sett. Men det sker för att ge oss en bättre hälsa.

Betrakta då bilden från det lekamliga området. Då läkaren opererat vår kropp får vi en bättre hälsa. En ljuvlig känsla av friskhet och sundhet inträder. Detta är operationsglädjen efter operationsgrymheten. Men om man nu slår sig ned i lättja och overksamhet och bara *njuter* av den nya hälsan, då går hon snart förlorad. Enda sättet att bevara henne är att dagligen ”subjektivera” eller omsätta henne genom arbete.

Då Gud genom något slags lidande opererat oss, får vi erfara operationsglädjen efter operationsgrymheten. Vi får en bättre andlig hälsa. En ljuvlig känsla av friskhet och sundhet fyller hjärtat. Men denna hälsa kan bevaras endast genom att dagligen subjektiveras eller omsättas i ett renare och kraftigare tubudsliv än förut, i en noggrannare och ihärdigare allt-flit på de sju heliga tros-tingen. Härvid krävs ett *sekundligt* förblivande i Herren och skarp vaksamhet, ty annars går livet tillbaka i den gamla fåran. Det som förut har haltat, vill gärna börja halta på nytt.

Men nu inträffar med många det förskräckliga, att då Gud opererat dem så stanna de vid operationsglädjen och frossar i den. De gör den nya hälsan till bara en känslosak och därmed slarva de bort henne. Och så återvänder det gamla sjuka livet. Det slingrar ur här och slingrar ur där och slingrar och haltar som förut. Och så har Gud opererat förgäves, och måste operera på nytt – men då tränger kniven djupare in, och kanske inte ens det hjälper. Ja, många kommer aldrig längre än till operationsglädjen, fortskrider aldrig till operationslivet, som är operationens rättfärdighetsfrukt.

Må vi alltså se till att då Gud opererar oss, han måtte slippa att operera förgäves.

IX.

Lid!

Utan lidande blir det ingenting av oss (Rom 8:17).
 Utan smärta ingen rot i världskristallen.
 Utan kors ingen port till härligheten.
 Utan död från syndasjälvet inget liv i frälsningssjälvet.
 Utan ensam-kamp ingen ensam-tuva bland tuvorna alla.*
 Utan allsidig ”säck” inget allsidigt förstlingsliv.
 Utan ångest och kval ingen helig tyngd i ord och gärning.
 Utan betryck inget himmelskt intryck och inget evigt uttryck.
 Utan ”månvärlden” nedunder oss ingen solvärld uppöver oss.
 Utan allt bittrare grundskola ingen allt sällare högskola.†
 Utan ”med-lida” i världssmärtan inget ”med-leva” i världsfröjden.
 Utan press under himmelens ve igen upplyftning i himmelens väl
 (Upp 12:12).

Kort sagt:

De som står inför tronen — varifrån har de kommit?

Svar:

Ur den stora bedrövelsen (Upp 7:14).

Men den höge direktorn i höjden dirigerar allt, både lidande och lindring, både sorg och glädje, så vist, så fint, så fast.

* Om att ”tillbe skaparen”, se sid. 1068–1070 i ”Andens Lag”.

† Om ”rensning för att bära mer frukt”, se sid. 499 f.

X.

Vårt ve

”En stark röst i himmelen” utropade ett ve över jorden och havet (Upp 12:10, 12). Detta ve omfattar den ondes ”lilla tid”, som är tiden mellan hans nedkastande till jorden och hans nedkastande i avgrunden. I denna ve-tid lever vi.

Det var en stark röst, alltså ett starkt ve, ett svårt ve. I detta ve får varje människa sin del. ”Guds trälars” del däri kallas ”den stora nöden” (Upp 7:14). Inte utanför utan *igenom* och ”ur” denna kommer trälen ”inför Guds tron” (v. 15) *

Varje träl har sitt ve eller sin ”stora nöd”. Den omfattar alla de strider och lidanden, som ingår i trälens liv. I dem tecknas trälen på pannan (7:3). Tecknet är ”Lammets och hans faders namn på sina pannor” (14:1). Alltså namnet ”*Ehjah*”, *Jag är* (2 Mos. 3:13–14).[†] Trälens namn är ett individuellt *Jag är*, nämligen: *Jag är* evigt till i Gud och Lammets, *Jag är* livet i Livet, *Jag är* sanningen i Sanningen, kärleken i Kärleken o.s.v. På detta *Jag är* lägger Gud huvudvikten. Ty detta *Jag är* är själva gudsbarnet, som är oändligt mer än alla dess verk.

Trälens ve (eller stora nöd) är alltså uttalat av en stark röst i himmelen. Det ska beaktas. Mitt ve ska jag ta *från himmelen*, inte från jord, värld eller djävul.

Allt mitt ve går över den Starkes tunga och ligger i den Starkes hand – i den *Godes* hand, inte i den ondes.

Den handen väljer och väger mitt ve – inte ett grand för mycket, inte ett grand jag slipper!

Den handen griper in på ve-tung dag, att jag inte krossas under tyngden.

Den handen bär – så ömt men fördolt – både mig och mitt ve, då jag är ”*betungad utöver min förmåga*” (2 Kor 1:8).

För trälen kungörs himmelens ve genom ve-signalen. När stor och farlig ve-nöd stundar, signaleras den med ett kvalfullt ve, ett ångest-ve, i trälens ande. Varskodd blev Paulus om sin stora bedrövelse i Jerusalem (Apg 20:23). Sitt ångest-ve fick Kristus innan kors-ve-et kom (Joh 12:27, Matt 26:38).

Så ligger vårt ve i den Godes hand. Den handen gör ve-et till vad det ska vara: Den bittra men evighetsdigra namninristningen i ande, själ och kropp – skolgången i förgården till det tempel, där livets alla källor evigt flödar och där Gud avtorkar sina trälars ”alla tårar” (Upp 7:17).

*I grundtexten (Upp 7:3) står inte diakonos, tjänare, utan dulos, träl. Det ska beaktas. Om det kristliga, det *evangeliska* trälskapet, som är så bortsuddat i statskyrka och småkyrkor, se min bok ”Guds trälars”. Det ord i grt., som är översatt med ordet nöd (7:14) är innehållsrikt. Det betyder tryck, trängsel, trångmål och nöd. Vi känner igen detta lidandes digra i erfarenheten.

[†] Om namnet ”Ehjah”, se sid. 742–760 i ”Andens Lag”.

XI.

Så nära

Förlägg inte himmelen bara i ett gränslöst fjärran. Den är ju också här på jorden. Ja, den finns till och med i ett blad, i ett barr, i ett sandkorn.

Skapelsen är i verkligheten inte sådan den syns för det lekamliga ögat. Det ser du ju i någon mån, då du sitter vid mannabordet n:r 3. Då skymtar du något av tingens och varelsernas oförgängliga väsen, som är ljust, lätt, genomskinligt och obeskrivligt härligt.

Predika, ni skapelsens förstlingar, ”evangelium för allt skapat”. * Då inträder ni redan nu i skapelsens heliga ”kristall”.

Tänk dig inte syskonskaran däruppe liksom på mångmila avstånd. Den är *här*, ty den *är* där Herren *är* – och han är *här*, ty han är med de sina ”intill världens ände”.

De heliga däruppe är oändligt närmare de heliga härnere än luften deras kroppar. Det känner du ofta, du främling och pilgrim. Du har gott sällskap: både Herren och ”änglar i mångtusental och en högtidsskara och församling av förstfödda söner och fullkomnade rättfärdigas andar” (Hebr 12:22–24). Undra då på att det stundom blir så hjärtinnerligt ljuvt och ljust omkring dig, där du går eller står, sitter eller ligger.

Men hur försiktig, vis och ren är inte deras umgänge med oss! Fjärran från spiritism och all sådan nyfikenhet. Det är allt för orena, grova och klumpiga saker för de höga sfärernas heliga väsenden.

Ack, denna efterlängtrade, rena och heliga hemmavaro hos Herren – vi nalkas ju den! Denna höga, milda och stilla värld, vars fläktar så ofta förnims – den kommer allt närmare och närmare. Snart springer dörren till salen upp för öknens betryckta och väntande barn.

* Om ”Guds paradiset” och vårt ansvar, se sid. 695–710 och 803 f. i ”Andens Lag”.

Sidhänvisningar till sidor i "Andens Lag"

Sidhänvisningar i "De sju Domstolarna m.fl. uppsatser" är till sidor i bokutgåvan av "Andens Lag". Motsvarande sidor i de digitala pdf-filerna av "Andens Lag" listas nedan:

bokutgåvan		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
9	f.	1	5	
22	f.	1	13	
30	f.	1	18	
40	42	1	24	25
57	78	2	1	13
74	75	2	11	11
78	89	2	13	20
90	95	2	20	24
104		3	5	
186	188	4	48	49
204	f.	4	58	
227	f.	5	5	
229	f.	5	7	
259	f.	5	25	
285	f.	5	41	
302	308	5	51	55
312	322	5	58	64
316	f.	5	60	
334	344	6	7	14
336	338	6	9	10
367		6	27	
368	373	6	28	31
442	443	6	74	74
459	f.	7	6	
470	476	7	13	16
498		7	30	
499	f.	7	30	
511	f.	7	38	
516	f.	7	40	
525	528	8	5	6
525	537	8	5	11
529		8	7	
533	537	8	9	11
559	560	8	25	26
574		8	34	
597	f.	8	48	
611	613	8	57	58
626		8	65	

bokutgåvan		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
628	635	8	67	71
635	643	8	71	76
643	670	8	76	92
665	f.	8	89	
680		9	6	
682	693	9	7	14
695	710	9	14	23
719	727	9	29	34
737		9	39	
742	760	9	42	53
747	756	9	45	50
781	789	9	66	71
786	f.	9	68	
789	792	9	71	72
789	810	9	70	83
789	816	9	70	86
803	f.	9	78	
810	816	9	83	86
812	f.	9	84	
823	832	9	90	95
826	f.	9	93	
854	859	9	108	111
866	871	9	115	118
883	886	9	125	127
889	897	9	129	133
897	903	9	133	137
909		9	140	
910	916	9	141	145
917	922	10	1	4
917	930	10	1	9
952	958	10	22	26
958	998	10	26	50
969		10	32	
970	f.	10	33	
970	974	10	33	35
995	f.	10	48	
999	f.	10	50	
999	1018	10	50	62
1031	f.	10	70	
1039	1061	10	75	89
1040	1041	10	76	77
1040	1061	10	76	89
1046	1056	10	80	86

bokutgåvan		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
1056	1061	10	86	89
1062	f.	11	1	
1062	1080	11	1	12
1068	1070	11	4	6
1070	1080	11	6	12
1080	1091	11	12	19
1083	1091	11	14	18
1083	1096	11	14	22
1086	1091	11	16	19
1097	1101	11	22	25
1097	1108	11	22	29
1116	1122	11	34	38
1123		11	38	
1129	1130	11	42	43
1132	1162	12	1	19
1136	1141	12	3	7
1142	f.	12	7	
1162	1186	12	19	34
1170	1178	12	24	29
1174		12	26	
1179	f.	12	29	
1179	1186	12	29	34
1181	f.	12	30	
1187	f.	12	33	
1210	f.	12	48	
1210	1216	12	48	52
1214	1215	12	50	51
1216	1227	12	52	58
1230	1237	12	60	64
1237	1244	12	64	68

I DE SJU DOMSTOLARNA hänvisar författaren ofta till sin stora bok **Andens Lag**. Denna bok har haft livsavgörande betydelse för många i vårt land. Några citat från 1990-talets läsare:

*Vi behöver den klara, tydliga linjens teologi mer än någonsin.
Wetterlunds klara stämma bör tveklöst höras i våra dagar.*

*Jag älskar Wetterlunds mustiga rika språk och värdefulla
bibeltolkning.*

*Wetterlunds förkunnelse manar till inriktning på kärnan i evangeliet
och ger näring tillförnyelse i tron, hoppet och kärleken.*

*Wetterlunds förkunnelse förde mig in i ett mörkrum där Gud kunde
framkalla ett nytt liv.*

*En fascinerande tankevärld som väcker till eftertanke och
omvändelse/förnyelse.*

*Han har en klar och radikal förkunnelse som skär igenom, den är
profetisk och har verkligen öppnat mina ögon.*

*Jag upplever klart att Wetterlunds skrifter är födda av Guds Ande, ty
jag hör Guds Ande tala genom hans skrifter.*